

Clément Michel

ÚČET

Addition
2016

(překlad Petr Christov © 2016)

Axel, 42 let

Jules, 40 let

Antoine, 41 let

Zahrada

naprosto dokonale upravená

3 skládací lehátka, 1 ping-pongový stůl a pár skleniček

AKT 1

SCÉNA 1

Axel, Jules a Antoine

AXEL Moc se za ten včerejšek omlouvám. Nevím, co mě to popadlo, asi jsem toho vypil trochu víc a nechal jsem se unést. Sorry. Neměl jsem v úmyslu vás na tu večeři pozvat, ani náhodou jsem neplánoval platit za všechny dohromady. Neměl jsem k tomu žádný důvod, že. No a tak jsem vás chtěl poprosit, abyste mi to vrátili.

Druží dva se na sebe podívají.

AXEL Já vím, že teď vypadám trochu jako pitomec, ale co už, pařili jsme, picli jsme se a já to za vás jen tak bez důvodu zatáhnul. A dneska ráno jsem prostě vůbec nechápal, proč jsem zničeho nic zaplatil čtyři sta osmdesát euro, když jsem prostě jen tak kývnul hlavou a strčil svoji kreditku tý servírce, která ani nebyla nijak zvlášť hezká. Nevím, co mě to popadlo, tak se omlouvám, bylo to komický. Takže čtyři sta osmdesát děleno třemi... Sto šedesát. Nevadí vám to? Rozdělíme to na třetiny, bude to tak jednodušší. Co? Nevadí vám to?

JULES To myslíš vážně?

AXEL ...

JULES To s tím účtem... To myslíš vážně?

ANTOINE Že to najednou chceš dělit.

JULES Axeli, to myslíš vážně?

ANTOINE Vypadá to, že jo.

JULES Fakt si neděláš srandu?

AXEL Ne.

JULES Takže ty nás včera pozveš na večeři a dneska ráno nám řekneš, že toho lituješ a že to nakonec rozdělíme na třetiny? Chápu to dobře? To myslíš vážně?

AXEL Jo.

Antoine si začne prohrabávat kapsy.

JULES Antoine, co to děláš?

ANTOINE Hledám šekovou knížku.

JULES To myslíš vážně?

AXEL To se nás hodláš celý den ptát, jestli to myslíme vážně?

JULES Doufám, že mu ten šek nevypíšeš.

ANTOINE Když chce, abychom mu to vrátili, tak mu to vrátím.

JULES Vrátit, to znamená, že někomu vrátíš peníze, které ti půjčil. Tys mu půjčil nějaké peníze? *(pauza)* Antoine, tys Axelovi půjčoval nějaké peníze? Axeli, půjčil jsi Antoinovi nějaké peníze? Já nevím, tak mi to řekněte, nemůžu vědět o všech finančních transakcích mezi svými přáteli.

ANTOINE Fajn, tak poslouchej, Julesi...

JULES Ne, ty poslouchej, co ti říkám, jestli ti nějaké peníze půjčil, tak mu je vrať, to je naprosto v pořádku.

AXEL Co to tady řešíš? Chceš, abysme se tady všichni společně pohádali?

JULES To mi říkáš ty?

ANTOINE *(Axelovi)* Kolik jsi to říkal: každý sto osmdesát?

AXEL Sto šedesát. Ne, nech to být, řekněme sto čtyřicet. To víno bude na mě.

ANTOINE Díky, to je milé.

JULES „To víno bude na mě?“ A on mu za to ještě poděkuje! To se mi snad zdá, to se mi musí jenom zdát!

ANTOINE Když zaplatí to víno, tak jsem mu za to poděkoval.

JULES Tak podívej, Antoine, copak jsme včera nebyli všichni na stejný večeři nebo co? Copak jsi u toho placení nebyl?

ANTOINE ...

JULES Byl jsi u toho nebo ne?

ANTOINE Jo, byl jsem tam.

JULES Tak copak se včera dělo? Vzpomínáš si? Axel nás pozval a my mu za to poděkovali, pamatuješ? A dneska ráno po nás chce, abychom mu to vrátili. Takže ať už je to jídlo s vínem nebo bez, nepřichází to v úvahu, to je vydírání! Je neuvěřitelný, že tě to neuráží.

AXEL Neuvěřitelný je, že nechápeš, že jsem toho včera prostě trochu moc vypil a že mi nakonec došlo, že nebylo zrovna logický vás na tu večeři pozvat.

JULES Že to nebylo logický?! Co s tím má co společného logika?! Na tom, že pozveš kamarády na večeři, není nic logického ani nelogického!

AXEL Já jen říkám, že to prostě měla být večeře s kámošema a že, když jsme do té restaurace šli, tak rozhodně nebylo na pořadu dne, že vás na ni pozvu. Je to tak nebo ne?

JULES To je pravda. Akorát že mezi tím, kdy jsme do té restaurace přišli, a okamžikem, kdy jsme platili, se jeden z nás tří, a shodou okolností jsi to byl zrovna ty, zvednul, a to ne zrovna v tichosti a jednoznačně pod vlivem alkoholu a s tou tvou charakteristickou špetkou roztomilé arogance jsi prohlásil: „Ne, ne, chlapci, nechte to být, dneska je to na mě.“

AXEL Roztomilá arogance? Co to má jako znamenat?

JULES To má znamenat, že jsi trochu arogantní, ale že u tebe je to charakterová, nikoli špatná vlastnost. Prostě to k tobě tak nějak patří. Lidi můžou být malí, blondatí, jsou lidi, co se hodně potí, někdo se zase řehťá jako kuň a ty jsi prostě arogantní.

AXEL Antoine, ty si o mně taky myslíš, že jsem arogantní?

Antoine si netroufá odpovědět. Axel odtuší, že si Antoine myslí, že ano.

AXEL Takže si myslíš, že jsem.

ANTOINE Arogantní je asi trochu moc, ale rozumím mu, jak to myslel, rád se předvádíš, občas děláš trochu machra, ale Jules má pravdu, je to roztomilý.

AXEL To je fakt skvělý, já dělám machra, ale ono je to roztomilý. Rozumím tomu dobře?

ANTOINE Přesně tak.

AXEL Aspoň se nestydím po vás chtít, abyste mi ty prachy vrátili.

JULES Přestaň se tím furt ohánět, tady nejde o žádný vracení, už jsem ti to říkal!

AXEL Ale aspoň jednu věc jsem se dozvěděl, myslíte si, že jsem arogantní.

JULES Když si tě představím, vybaví se mi trochu té arogance, nic víc. To je stejný jako s Antoinem, když si člověk vzpomene na něj, tak má před očima chlápka, co nosí brýle. A i kdyby jednoho dne začal Antoine nosit čočky, tak se na tom nic nezmění, pro všechny zůstane Antoine tím chlápkem, co nosí brýle, tak to prostě je.

Antoine toho využije, sundá si brýle a vyčistí si je.

AXEL Ale uznej, že nošení brýlí nestojí v žebříčku špatných vlastností zrovna vysoko. Stává se dost vzácně, aby někdo někomu vyčítal, že nosí brýle.

JULES Antoine, ty chápeš, co se tady snažím říct?

ANTOINE Já tomu rozumím naprosto skvěle. Když jsem byl na střední, přišla k nám do třídy nová holka, Cécile Mouretová. Jednou se při hodině pozvracela, při dějáku, vlastně ne, při dějáku to nebylo, spíš asi při zemáku... Byl to zemák nebo ne... Ne, zemák to taky nebyl...

JULES Je důležité, co to bylo za hodinu?

ANTOINE Jasně že ne.

JULES Tak pokračuj.

ANTOINE Máš pravdu. Takže, ta holka se pozvracela. A celej rok to byla ta holka, která se pozvracela. Celou dobu jsme měli pocit, že jí tak trochu smrdí z pusy, dokonce i několik měsíců potom. A bylo to pěkně pitomý, protože byla docela hezká.

JULES Ale poblila se.

ANTOINE No jo, bylo to všude, bylo to dost odporný, protože ta naše jídelna nebyla zrovna nic moc...

AXEL Fajn, fajn, v pohodě. Takže ty mi to vrátit odmítáš?

JULES V první řadě odmítám to tvoje slovo “vrátit”, ale jestli chceš, tak ano, odmítám ti vracet něco, co ti nedlužím.

AXEL Takže bychom tady měli jednoho arogantního, jednoho brejlatýho a jednoho skrblika. Je to tak? Takže jaká je teda naše dnešní ranní situace?

JULES Takže někdo tady lituje, že pozval kámoše na večeri a já jsem tady za skrblika?

ANTOINE Pánové, omlouvám se, ale já bych radši zaplatil sto čtyřicet euro, než abych tady sledoval, jak se hádáte.

Antoine vypíše šek. Podá ho Axelovi. Axel si ho opatrně vezme.

Jules nic neříká. Jules pozoruje Axela.

Ticho.

JULES Ty víš, že mám pravdu. V hloubi duše moc dobře víš, že to, co děláš, není správné. Roztrhej ten šek. Roztrhej ho a už o tom nebudeme mluvit. *(Bere do ruky šek.)*

AXEL Už toho, kurva, nech!

JULES Ty toho nech!

ANTOINE Oukej, já vím, co teď uděláme. *(Antoine vypíše další šek.)* A dál už o tom nebudeme mluvit.

Antoine ho podá Axelovi.

JULES Co to děláš?

ANTOINE Zvu tě.

JULES Tak to ti teda zakazuju. Nepřichází v úvahu, abys za mě platil.

Jules se natáhne a roztrhá šek.

AXEL *(Antoinovi)* Já mám právo ho pozvat, ale ty nemůžeš? Není on tak trochu magor?

JULES Já rozhodně magor nejsem, můj úsudek je naprosto koherentní.

Pauza.

JULES Včera večer jsme se pěkně nablábli, dost jsme toho vypili, pořádně jsme si zablblí, hodně jsme se nasmáli. Asi vám nemusím ani říkat, že takhle dobře jsme se všichni dohromady nepobavili už pěkně dlouho. Včera večer jsem měl neskutečnou radost, že jsem s váma, to si ani nedovedete představit. Takovou tu radost, kterou člověk nezažívá tak úplně často, zažíval jsem opravdu výjimečný pocity. Víte jak, takový ty krátký okamžiky koncentrovaného štěstí, kdy si člověk říká, jaký má štěstí, že to může zažít, kdy se mu chce skoro až brečet, protože si uvědomí, jak všechno strašně rychle utíká a že je potřeba si to užít.

Když včera večer přišlo na placení, tak ses Alexi zvednul a šel jsi to zařídit. Určitě si vzpomínáš, že jsme tě přemlouvali, ale ani ve dvou s Antoinem jsme nic nepořídili, nebyla s tebou řeč, chtěl jsi nás pozvat. Ani jsi nečekal, až ta sevírka přijde k nám ke stolu, ale sám jsi za ní šel k baru. A i když se

tváříš, že si nic nepamatuješ, tak ta servírka byla skvostná. Byl to ten typ, kterému se říká sexbomba, a u toho baru ses s ní bavil docela dost dlouho, takže by sis na ni pamatovat mohl.

Ale nejlepší zážitek z celého večera jsi nakonec stejně měl ty. Ten okamžik, kdy má člověk nad ostatními navrch, protože udělá radost přátelům, protože v jejich očích čte trochu té vděčnosti a taky spoustu závisti, protože všichni vědí, že ta servírka dostala zprávu: „Vidiš, kotě, mezi těma třema je jeden, co nosí brýle, jeden, co třikrát změnil názor na to, co si dá k jídlu, a pak jeden, který za ně platí, a já jsem ten, kdo ten účet zaplatí.“

Tahle chvíle tě stála čtyři sta osmdesát euro, Axeli, ale užil sis to. A to se ti tady snažím taky vysvětlit, že si nemůžeš dopřát takovou rozkoš a druhý den po nás chtít, abychom ti to vrátili, to není čestné. Není to čestné vůči nám, vůči tobě samotnému a ani vůči té servírce. Ty sis tu chvíli prožil, stala se součástí tvých vzpomínek. Kdybychom ti ty peníze vrátili, tak bychom taky museli mít možnost ti tu chvíli vymazat z paměti, protože jinak by to nebylo fér a ty bys to pak měl moc jednoduché. Chápeš, co tím chci říct?

Axel s Antoinem jsou přítelovým proslovem zaraženi.

ANTOINE To bylo jak z učebnice.

JULES Kdy se s tou holkou uvidíš?

AXEL Tak přesně o tom jsem mluvil. Ty na ni žárlíš.

ANTOINE Fajn, tak popojedem, ne?

AXEL Počkej, Jules mi tady dal naprosto vyšínutou přednášku, chce mi vymazat paměť a to všechno vlastně jenom proto, aby zjistil, jestli se s tou servírkou potkám nebo ne. Ty seš fakt magor!

JULES Tak uvidíte se nebo ne?

AXEL To já nevím.

JULES Ale víš. Vzhledem k tomu, kolik je hodin, tak už jsi jí poslal pár esemesek a máte domluvený rande.

AXEL I když riskuju, že teď budu za nejvíc arogantního, pokud teda ještě nejsem, tak jo, je možné, že se s ní dneska večer někde možná uvidím.

JULES Bylo mi to jasné.

ANTOINE To teda zírám.

JULES A až se s ní vyspíš, tak po ní taky budeš chtít, aby ti vrátila peníze za víno, na který jsi ji pozval?

ANTOINE Ale no tak, nezačínej s tím zase!

JULES Jen mě to zajímalo, nic víc.

ANTOINE *(Axelovi)* Dovolím si ti jenom připomenout, že Axel je ženatý, svou ženu Charlotte miluje, takže už těch keců, sakra, konečně nechte. Oba!

AXEL *(Julesovi)* Má pravdu, co že tě to tak najednou popadlo? O tu servírku tady přece nejde.

JULES Ale právě že jde. Aspoň mně o ní teda jde.

Pauza.

JULES Co kdybych ti tady teď řekl, že poslední dva měsíce jezdím sem, do našeho rodinného sídla jenom proto, abych mohl jít na večeři do té restaurace, jenom kvůli tomu, abych ji viděl. Co kdybych ti řekl, že jsem vám navrhnul, abychom tenhle víkend strávili společně jenom proto, abychom tam mohli zajít a abych zjistil, jak se vám bude zamlouvat. Představ si, že jsem vás včera večer chtěl pozvat, a to ne kvůli tomu, abych se před ní předvedl, na to ona podle mě zvysoka kašle, ale prostě proto, že mi dělá radost s váma trávit čas.

ANTOINE Takže ty jsi byl včera večer připravený zaplatit čtyři sta osmdesát euro a dneska odmítáš zaplatit sto čtyřicet? On má pravdu, ty jsi magor.

AXEL *(Julesovi)* Proč jsi mi to neřekl dřív?

ANTOINE Takže co teda? Vrátime mu to? Nebo nevrátíme?

AXEL *(Julesovi)* Proč jsi mě to teda nechal zaplatit?

ANTOINE Já už se v tom placení nějak ztrácím.

JULES *(Axelovi)* Co jsem podle tebe měl jako udělat? Vrhout se na tebe a chytit tě za rukáv ve chvíli, kdy jsi šel k baru? To se nedá, to s tebou není možný. Ty prostě vstaneš, zaplatíš a člověk se ani nestihne nadechnout.

AXEL Já jí zavolám.

JULES Komu?

AXEL Audrey.

JULES Audrey?

Axel vytáhne z kapsy účtenku z restaurace. Má na ní napsané telefonní číslo a začíná ho vyřukávat do telefonu.

AXEL Ta servírka, jmenuje se Audrey...

JULES Ano, to vím, ale co jí jako hodláš říct?

AXEL Jenom zruším to rande, nic víc. A při té příležitosti dám všechno do pořádku, sleduj.

Jules mu vytrhne telefon z ruky.

JULES Takže mě chceš ponížit?

AXEL Ty si dneska po ránu bereš všechno moc osobně!

ANTOINE Je fakt, že jsi docela podrážděný.

JULES A umíte si vy dva představit, jak ponižující je, domlouvat si ve čtyřiceti rande přes kámoše?

ANTOINE Zbytečně se tomu bráníš. Garantuji ti, že si dneska většina lidí, co jsou singl, domlouvá schůzky přes internet, takže když se do toho vloží dobrý kamarád, není na tom nic

špatného, jestli chápeš, co tím chci říct. Takže mu pěkně vrať ten telefon, nech mě vypsát ten šek i za tebe a popojedem. Přece jsme si nevyrazili na společný víkend proto, abychom se hádali, ale abychom se pobavili, hernajs!

JULES Hernajs? Tys fakt řekl „hernajs“?

ANTOINE Řekl, proč?

JULES Není to zrovna běžný.

ANTOINE Říká se to.

AXEL Říká, ale ne zrovna běžně.

Jules s Alexem se zasmějí.

JULES Dá si někdo ještě kafe?

Jules odchází do domu, ale zase se k nim vrátí.

JULES (*Axelovi*) Ale zakazuju ti, abys jí volal.

AXEL Jak si přeješ.

JULES (*Antoinovi*) To taky není zrovna běžné.

SCÉNA 2

Axel a Antoine

Ticho. Antoine si Axela prohlíží.

AXEL Co je?

ANTOINE Ty si zkrátka nedáš pokoj a nedáš. To nikdy nepochopím. Dokonalý predátor. Přišli jsme tam včera v sedm a dneska večer už s ní máš rande. Ty jsi fakt zvíře.

AXEL Je to vážnější, než si myslíš.

ANTOINE Tak o tom nepochybuju. Tvoji živočišnost považuju za velice rozvinutou.

AXEL Ne, to s tou servírkou, s ní to je mnohem vážnější, než si myslíš.

ANTOINE Neříkej, že ses zamiloval.

AXEL Ne, to ne.

ANTOINE Fajn, tak jí zavolej a zruš to rande. Teď, když víš, co to s Julesem dělá, tak s ní přece nebudeš spát. Zvládneš se držet zpátky?

AXEL To už asi nepůjde.

ANTOINE To asi nechápu.

AXEL Zločin byl spáchán.

ANTOINE Zločin byl spáchán?

AXEL Včera večer, když jste šli spát, tak jsem se tam vrátil.

ANTOINE Tak o tom já rozhodně nic slyšet nechci.

AXEL Neboj, Jules se nic nedozví a já se s tou holkou už nikdy neuvidím.

ANTOINE Ne, to nemyslím, už jsem ti říkal, že já prostě nechci poslouchat žádný tvoje historky. Seš, sakra, ženatej! Copak jsem jedinej, kdo si to tady uvědomuje?! Podepsal jsem se pod to na radnici a dokonce i před farářem. Jsem dvojnásobný svědek, takže mě dvojnásob vytáčí, když mi vyprávíš o tom, s kým ses vyspal.

Pauza.

ANTOINE Zvíře.

AXEL *(v klidu, záměrně ho provokuje)* Je fakt, že to trochu animální bylo.

Antoine si ho změřil pohledem.

AXEL Jasně. Končím.

Vrací se Jules.

SCÉNA 3

Axel, Antoine a Jules

JULES A v kolik se máte sejít?

ANTOINE *(poměrně neklidně)* Nesejde se s ní. Nikdy se s ní pořádně neviděl a nikdy se s ní už ani neuvidí. Tohle je uzavřená kapitola. Dáme ping-pong?

Antoine vyskočí, jako by byl na pérkách.

AXEL Musím jí zavolat, jestli mi teda dovolíš, abych to zrušil.

JULES No tak jo. Takže ta chvíle, kdy jsem se tě chtěl zeptat, jestli se ti ta holka líbí, je pryč. Odpověď je totiž jasná. Líbí se ti.

AXEL No jo, je hezká, dokonce moc hezká...

JULES Moc hezká?

ANTOINE *(ve stresu)* Hele, kde jsou ty pálky?

AXEL Moc fajn, taková citlivá.

JULES Ty dokážeš zjistit, jestli je holka citlivá, za dvě minuty, během kterých s ní prohodíš pár slov?

AXEL Dělala na mě takovej dojem.

ANTOINE Máš někde míčky?

JULES Uvolni se, co to do tebe vjelo?

ANTOINE Ale nic, nebudeme ale o té servírce mluvit celý víkend, že ne?

JULES Proč ne? Je to hezký téma. Co na ni říkáš ty?

ANTOINE Nevím, nevšimal jsem si jí.

JULES Chyba, veliká chyba. Všichni chlapi, co včera večer v té restauraci byli, si jí všimli. Do jednoho.

AXEL Jules má pravdu. Nebyl tam jedinej chlap, který by jí nevěnoval pozornost. Ona je fakt dost...

ANTOINE Citlivá.

AXEL Citlivá.

JULES A co na ni teda říkáš?

ANTOINE Není to zlý.

JULES Není to zlý?

ANTOINE Jo.

JULES Nic víc?

ANTOINE Se mnou je to těžký, vždyť mě znáš.

JULES Právě že znám. Člověk si vždycky říká proč, ale je pravda, že to s tebou není jednoduchý.

ANTOINE Jak že si člověk říká proč? Co to má znamenat? *(Antoinovi zazvoní telefon.)* Omluvte mě...

Zvedne telefon a odejde.

JULES To by nám tak ještě scházelo, aby se mu nelíbila.

AXEL Vždyť víš, že Antoine má vysoké nároky a velice vybraný vkus.

JULES To má, rozhodně na všechny ostatní, já mám Sylvii sice rád, ale ona teda není zrovna...

AXEL Není zrovna co?

JULES To je právě to. S Antoinem to bylo vždycky těžký a pěkně mě to štválo už na fakultě. Jeho vždycky tak strašně stresovala a blokovala představa, že ho ta holka nebude chtít, že pokaždé, když jsem mu ukázal nějakou holku, se kterou by se k sobě případně mohli hodit, tak o ní prohlašoval, že je ošklivá. Neustále si vymýšlel naprosto neuvěřitelné důvody a záměrně se mě snažil vyvádět z míry: „ne, tuhle ne, ta má oči moc daleko od sebe“, „tahle má divnou pusu“, „týhle padají vlasy“, ale nejlepší, na co si pamatuju, bylo, že „nemá koherentní nohy“. To byla Adeline Quinsacová. Měla tlustý nohy a velkej zadek.

AXEL Takže vlastně byla naprosto koherentní!

JULES Přesně tak. Antoine byl dvadacetiletý panic, ale choval se, jako když spí jenom s top modelkami. A nakonec se vyspal se Sylvii. Se Sylvii, která, pokud je mi známo, kariéru ve světě modelingu rozhodně nedělala.

AXEL Jseš zlej.

JULES Jen se nedělej, pamatuješ, cos o Sylvii říkal, když se s spolu seznámili?

AXEL Nepamatuju.

JULES Ty si to nepamatuješ? Bylo to dost vtipný. *(Axel zavrtí hlavou.)* Když jsi ji poprvé viděl a já se tě zeptal, jaká podle tebe je, tak jsi mi řekl: „Hele, docela překvapila. Vypadá jako vrabčáček hruškový.“ Nazval jsi ji vrabčákem hruškovým, ty si to nepamatuješ?

AXEL Doháje, vrabčáček hruškový! No jo, to je pravda. Ale to bylo milý: vrabčáci jsou roztomilý a hrušky jsou sladký.

JULES Malinkatá vrabčí hlavička a obrovské zadek ve tvaru hrušky, jak jsi při tom naznačil rukama. Moc milý to sice nebylo, ale bizarní rozhodně jo.

AXEL Ale klaplo to. Šestnáct let manželství, tři holky a podívej se, jak je pořád zamilovaný. Jen mu zazvoní telefon, hned vyskočí jak puberták. To je báječné, ne?

JULES Souhlas. Ale stejně mu to zůstalo, s Antoinem je to těžký pořad. Úplně stejně to má třeba s jídlem. Celý týden se cpe instantníma a zmraženýma věcmi a když ho pak vezmeš do michelinské restaurace, tak si stejně najde něco, kvůli čemu bude remcat.

AXEL Vrabčáček hruškový! Nechápu, jak si to můžeš pořád pamatovat.

JULES Já nezapomínám. Já si pamatuju všechno.

Antoine se vrací.

ANTOINE Co si pamatuješ?

JULES Že... Říkal jsem, že to, co jsem jedl včera v té restauraci, mi připomnělo jedno jídlo, které vařila Axelova máma.

ANTOINE Mně víc chutnalo od tvé mámy. To moje včerejší holoubátko teda žádné zázrak nebylo. Jako jo, prezentace byla pěkná, hezky se na to koukalo, ale nebylo to nic extra.

JULES Asi jako ta servírka, ta taky nebyla nic extra?

ANTOINE To je něco jiného, ty holce se totiž vlnily tváře.

JULES Co že se jí?

ANTOINE Vlnily tváře.

Antoine něco naznačí rukou. Axel s Julesem se spiklenecky pousmějí.

ANTOINE Co je? Vám se to snad líbilo?

JULES Mně jo, ale já nejsem tak náročný jako ty.

ANTOINE Tobě se to taky líbilo?

AXEL Ano, ale dal bych přednost tomu, kdybychom se o té restauraci už nebavili.

ANTOINE A jak jsme to teda nakonec vyřešili s tím účtem?

AXEL Tak to bylo přesně to téma, kterého jsem se chtěl vyvaroval.

Jules zatne ruce v pěst. Druzí dva se na něj dívají.

ANTOINE Rosé?

AXEL Ping-pong?

Antoine odejde. Axel s Julesem připravují ping-pong

JULES Budeš trpět. Jsem ve formě a báječně jsem se vyspal, spal jsem jako mimino.

AXEL Já toho teda moc nenaspal.

JULES Ale vždyť jsme zase tak pozdě spát nešli, ne? Cos dělal?

AXEL Co? Nic, já... Nemohl jsem usnout, ten venkovskej vzduch mi nedá spát.

SCÉNA 4

Axel, Jules a Antoine

Axel s Julesem hrají ping-pong. Na židli leží tři naprosto stejné iPhony. Ozve se zvuk přichozí zprávy. Axel odloží pátku, bere do ruky telefon, čte zprávu, něco se mu nezdá.

AXEL Ale ne, dohájé, to není můj. Ovšem ty Antoinovy esemesky jsou pěkně sexy! Ta Sylvie se nezdá.

JULES Nech to být, to se nedělá.

AXEL Myslel jsem, že to byl můj. Ale už je pozdě, už jsem si to přečetl. Hrajeme? Podáváš?

Pauza. Jules stále nepodává.

JULES Co mu píše?

AXEL Cože?

JULES Co mu Sylvie napsala?

AXEL To bylo osobní, pro Antoina. Do toho nám nic není.

JULES Ale tys to četl.

AXEL Neudělal jsem to naschvál.

JULES To je jedno, ale prostě sis to přečetl.

AXEL To není jedno. Omylem jsem si přečetl zprávu, která mi nepatřila. Přece nebudeš číst esemesku, která není tvoje.

JULES Já ji číst nebudu, jen po tobě chci, aby mi řekl, co v ní bylo.

AXEL To nemůžu, tady jde o princip.

JULES A když po mně chceš, aby zaplatil ten účet, tak jde taky o princip?

AXEL Jdi do háje.

Axel se rozhlíží, jestli Antoine není někde v dohledu, a bere do ruky jeho telefon.

AXEL (čte SMS) Mám strašnou chuť přitisknout své rty na tvoje tělo... Je to vážné, pane profesore?

JULES Tak to není marný.

Axel telefon zase odloží. A pustí se s Julesem do ping-pongu.

Opětovně se ozve zvuk Antoinova mobilu.

Axel s Julesem okamžitě přestanou hrát, oba mají stejnou touhu: jít si tu zprávu přečíst.

Podívají se po sobě, pokračují ve hře.

První to nevydrží Jules. A jde se na Antoinův telefon podívat.

JULES (čte SMS) Včera odpoledne jsem za katedrou už nemohla... Strašně moc jsem chtěla být v posluchárně sama s tebou, profesore!

Jules se na Axela podívá, něco ho zaujalo.

JULES „Za katedrou“? Co dělá Sylvie na fakultě za katedrou?

Telefon si vezme do ruky Axel, nejdříve si prohlédne zprávu, poté se podívá na Antoina.

AXEL To není od Sylvie, ale od nějaké Jeanne.

JULES Fakt?

Axel mu to ukáže. Jules se diví.

JULES Ne, to ne. To už je moc!

Axel se chce telefonu zbavit jako předmětu doličného, nechce se na něj dívat. Snaží se ho vrátit Julesovi, ten si ho ovšem zpátky vzít nechce.

AXEL Jen si ho vem. Dělej!

JULES Někam to, kurva, polož!

Antoine se vrací. Axel schová telefon, Jules mu hodí míček, aby mohli hrát.

ANTOINE Máš někde vývrtku?

JULES Třetí zásuvka vedle ledničky.

Antoine se opět vrací do kuchyně.

Axel telefon odloží, otočí ho displejem dolů.

JULES Takhle ne. Takhle neležel. Otoč ho, nebo si všimne, že jsme se na něj dívali. Polož ho tak, jak byl.

AXEL A jak byl?

JULES Tys ho bral, já nevím, jak ležel.

AXEL Já už taky ne.

JULES Tak ho hlavně polož. Víc doleva, trochu míň... Takhle. Takhle nějak ležel, ne?

AXEL Asi, ale jistý si nejsem.

JULES Tak si zkus, kurva, vzpomenout!

AXEL Co já vím, takhle je to dobrý. Testy DNA nám snad dělat nebude, aby zjistil, jestli jsme mu šahali na telefon.

JULES Proč ses mu na ten telefon díval?!

AXEL Už jsem ti říkal, že jsem to neudělal schválně! Ale zato ty ses na tu zprávu podíval s plným vědomím situace.

JULES Protože jsem si myslel, že to je zpráva od Sylvie!

AXEL Takže kdyby byla od Sylvie, tak bys měl právo si ji přečíst?

JULES A ty sis ji jako mohl přečíst, když jsi nevěděl, že je od nějaký tý Jeanne, co!?

AXEL Prostě jsem si toho nevšimnul, no, a ty taky ne. Změnilo by se tím něco?

JULES Změnilo by se to, že bych si ji nepřečetl, prostě ne. Já tu Jeanne neznám, takže to se mě netýká. Ty víš, o koho jde?

AXEL Nikdy jsem o ní neslyšel. Ale evidentně je to studentka, se kterou Antoine něco má.

JULES To není tak jistý. Třeba je to studentka, která Antoina balí. Proč si myslíš, že spolu něco mají?

AXEL Tak třeba že jí dal svoje telefonní číslo.

JULES A ty spíš se všema holkama, kterým dáš svoje telefonní číslo?

AXEL No jasně.

JULES I s tou servírkou?

AXEL Ne, jí jsem ho nedával.

JULES Aha? Takže se s ní teda vyspat nechceš?

AXEL Ne, to číslo mi dala sama.

JULES To je ještě lepší, ne?

AXEL Souhlasím, že je to ideální konfigurace.

Nová zpráva. Podívají se na sebe. Jules se podívá na Antoininův telefon.

JULES „Pořád cítím z povlečení tvoji vůni, tři dny už nemůžu spát.“

Jules se na Axela podívá.

JULES Spali spolu.

Další zpráva.

JULES „Věnuj mi hodinu nebo dvě dneska odpoledne, potkáme se, kde budeš chtít.“ A chtějí v tom pokračovat.

AXEL A co jako?

JULES Něco spolu mají.

Axel s Julesem si všimnou, že se Antoine vrací. Axel odloží telefon na stůl. Začnou zase hrát, jako by se nic nestalo.

Antoine se vrací s tácem, na něm je nakrájená klobása, láhev červeného a tři skleničky.

ANTOINE Kolik to je?

Jules s Axelem se necítí úplně dobře, odpovědí najednou.

JULES Sedum čtyři.

AXEL Jedenáct tři.

JULES Pro mě.

AXEL Pro něj.

Antoine si sedne a vezme do ruky telefon.

Axel s Julesem se vůbec nesoustředí na hru, pinkají si vysoké míčky, jako by pořádně neuměli hrát, a sledují Antoina, jak si čte zprávy.

Antoine se kouká do telefonu a decentně se usmívá.

ANTOINE Ale to ne! Průšvih!

AXEL Co?

ANTOINE Průšvih!

JULES Co se stalo?

ANTOINE Budu muset odpoledne na chvíli odjet.

Oba okamžitě přestanou hrát a ve stejné chvíli se zeptají.

AXEL S kým?

JULES Kam?

AXEL No jasně, kam?

ANTOINE Musím něco nutně zařídit na fakultě.

JULES V sobotu?

ANTOINE Ano, v sobotu.

JULES Jak to?

ANTOINE Já vím, že to bude znít jako fráze, ale je to tak, univerzitní pedagog může pracovat i v sobotu odpoledne. Tomu se těžko věří, co?

JULES To ano. Dost těžko.

AXEL To je asi něco velkého, co?

Axel s Julesem drží basu, zatímco Antoine bez mrknutí oka pokračuje ve své lži.

ANTOINE Ano, je to důležité.

AXEL Taková pracovní morálka, to je opravdu paráda!

JULES To je fakt. Naprosto mě to dostalo!

ANTOINE Cesta tam a zpátky je tak na dvě hodiny, to není tak zlý.

AXEL A tam to budeš mít na dlouho?

ANTOINE Doufám, že ne. Kdyby se to protáhlo, dám vám vědět.

JULES Přece bys nás tady nenechal, že jo, pěkně se za náma zase koukej vrátit! Společný víkend netrávíme každý týden. Tak nás tady snad nenecháš o samotě kvůli nějaký...

AXEL Povinnosti.

JULES Povinnosti.

ANTOINE Na aperitiv budu zpátky. Půjčíš mi klíčky od auta?

JULES Určitě tam chceš jet? Jestli chceš, tak já tam k vám na fakultu klidně zavolám a řeknu jim, že nemůžeš, že jsi nemocný...

AXEL Jen mu ty klíče půjč. Vždyť vidíš, že z toho sice neskáče radostí, ale znáš Antoinovu pracovní morálku.

Jules odejde.

Pauza. Axel se na Antoina usmívá.

ANTOINE Co je?

AXEL Nic.

ANTOINE Proč si mě tak prohlížíš?

AXEL Jen tak, já... Jsem rád, že trávíme víkend takhle společně, všichni tři...

ANTOINE Vlastně...

Antoine vytáhne šekovou knížku. Jules se vrací s klíčky. Antoine šekovou knížku zase uklidí.

ANTOINE Tak zatím.

Antoine odejde, Axel s Julesem jenom zírají.

JULES Neuvěřitelný.

AXEL Dokážeš si toho našeho kluka s batohem, brýlema a zápiskama pod paží představit, jak spí s nezletilou, která by mohla být jeho dcera?

JULES Dcera? On učí na univerzitě, ne na střední.

AXEL Takže těm jeho studentkám je kolik?

JULES Jako bývá studentkám.

AXEL Já už si to nepamatuju, to je dávno.

JULES Hlavně pro tebe to je jenom virtuální realita, když jsi na fakultu nikdy nechodil, že. Něco mezi osmnácti a pětadvaceti.

AXEL Nejkrásnější věk.

JULES Přijde na to, tý servírce je o něco víc, ne?

AXEL Třicet jedna.

JULES Třicet jedna?

AXEL Ty ji chceš sbalit a nevíš, kolik jí je?

Jules se podívá směrem, kudy odešel Antoine.

JULES Neuvěřitelný.

SCÉNA 5

Axel a Jules

O něco později.

- JULES** Neuvěřitelný... Neuvěřitelný... Neuvěřitelný...
- AXEL** Ale nebudeš to opakovat celý den, že ne?
- JULES** Antoine Sylvii podvádí. Není to neuvěřitelný?
- AXEL** Takový věci se stávají.
- JULES** Jasně, pro tebe je nevěra něco jako národní sport, ale každý ho provozovat nemusí.
- AXEL** Ale na druhou stranu v počtu registrovaných daleko převyšuje zájemce o fotbal.
- JULES** Já osobně to neprovozuju, jak víš.
- AXEL** Ty žádnou holku nemáš, takže ti nehrozí, že bys byl nevěrný.
- JULES** Samozřejmě, pokud tedy omezíš nevěru na to, že hledáš něco někde jinde, i když někoho máš.
- AXEL** Taková už je definice nevěry.
- JULES** Ne jenom. Pokud jde o ducha nevěry, tak to v tom případě není jenom o tom, jestli s někým spíš.
- AXEL** Ale roli to v tom hraje, to zase ne že ne.
- JULES** Je to taky v hlavě. Je to něco, co si musíš vyřešit se svými touhami a se svým egem. Víš vůbec, proč vlastně trávíš čas tím, že Charlottu podvádíš?
- AXEL** Tak za prvé netrávím čas tím, že Charlottu podvádím, a za druhé si nejsem jistý, jestli chci, abys mi tady dělal nějakou psychoanalýzu.

Axel jde k ping-pongovému stolu. Jules ho následuje.

- JULES** To ne, ale víš třeba, kolikrát jsi ji podvedl?
- AXEL** Aha, takže ty mě chceš jenom nasrat?
- JULES** Spíš si udělat představu.
- AXEL** Já nevím.
- JULES** Jestli nevíš, tak to znamená, že to bylo hodněkrát.

Axel si povzdechne.

- JULES** Máš pravdu. Chlap, co podvede svoji ženu jednou nebo dvakrát, si to pamatuje, a dokonce si i pamatuje, jak se ta holka jmenuje, jaký měla šaty, v kolik hodin se to stalo, kde...

AXEL Chápu.

JULES Takže vážně netušíš, kolik jich bylo? ... Máš pravdu, může mi to být jedno.

Pauza. Jules naservíruje míček do hry.

JULES Víc než desetkrát?

Axel se na něj podívá, usměje se.

JULES Tak zhruba...?

AXEL Nevím, možná šestkrát...

JULES *(skoro zklamaně)* Aha...

AXEL ... Letos.

JULES Letos?! Šestkrát letos?!!

AXEL Šestkrát nebo sedmkrát, nevím přesně.

JULES To je strašně moc! A vzhledem k tomu, že je teprve duben... *(Počítá na prstech.)*

Šestkrát, to znamená víc než jednou měsíčně, to je zrudnost.

AXEL Nepřeháněj.

JULES Já nepřeháním. Průměrně to vychází asi patnáctkrát za rok. Jak dlouho jste s Charlottou spolu, dvanáct let? No, ty vole, dvanáct krát patnáct je kolik? ... Počkej, počkej... Když o tom přemýšlím, tak ty první roky to bylo možná v průměru trochu míň, ne? Řekni, že to bylo ze začátku míň, že jo... Takže, řekněme, že na první třetinu vašeho manželství budeme počítat s polovinou tvých úletů, zaokrouhlíme to na pět ročně během prvních pěti let, pak to na druhou třetinu zvýšíme na deset... Takže pět krát pět je dvacet pět, potom pět krát deset se rovná padesát, to máme sedmdesát pět, ty vole, pětasedmdesát, a k tomu ještě připočítám poslední dva roky, kdy to navýšíme na patnáct za rok, což je třicet... Sto pět. Sto pět! Takže ano, jsi zvíře. Axeli, můj odhad je, že jsi Charlottu podvedl sto pětkrát. Je to možné?

AXEL Upřímně, musel bych to ověřit, abych ti na to dokázal odpovědět...

JULES Musel bys to ověřit? Ale takže na tom, že se jedná o astronomické číslo, se shodneme!

AXEL Já fakt nevím, nevedu si o tom žádný záznamy.

JULES My tady mluvíme o trojčíferném čísle, Axeli. Chápu, že ti to možná tak úplně nedochází, ale tohle je opravdu strašně moc.

Pauza.

JULES Řekni mi, upřímně: myslíš, že přichází v úvahu, že jsem to ještě podcenil?

AXEL Nebuď trapnej!

JULES Máš pravdu, začíná to být trochu indiskrétní.

AXEL Ne, ty seš trapnej už od rána, se všema těma počtama a účtama. Copak jsme na nějakým zúčtovacím víkendu? Budeš všechno počítat a přepočítávat?

JULES Uvědomuješ si vůbec, že Antoine se odjel vyspat s nějakou svojí studentkou a ty si nejseš schopnej vzpomenout, jestli jsi Charlottu podvedl sto pět krát nebo víckrát? To je neuvěřitelný!

AXEL Hraj, kurva!

Jules se chystá zahrát míček, ale zarazí se.

AXEL Co zas?!

JULES Něco mě napadlo.

AXEL Ale no tak, to snad není možný!

JULES Když jsem mluvil o těch sto pěti, tak jsem mluvil o počtu partnerek, ale když vezmeme v úvahu, že ses pravděpodobně s některými vyspal vícekrát, tak to by se nám ten počet, kolikrát jsi Charlottu podvedl, mohl ještě zvýšit. To je fakt, takže co vlastně počítáme: počet styků, nebo počet partnerek? Co, co budeme počítat?

Axel to už nemůže vydržet a odejde.

Jules zůstane sám s pálkou v ruce.

JULES No co, v účtech musí být pořádek.

Tma

AKT 2

SCÉNA 1

Axel a Jules

JULES Tak jak to uděláme, počkáme?

AXEL Dáme si něco k pití a počkáme.

JULES Takže na něj nečekáme?

AXEL Jenom si dáme skleničku, nic víc.

JULES No ne, já jenom že říkal, ať na něj s aperitivem počkáme.

AXEL Ne, říkal „Na aperitiv budu zpátky,“ to není totéž.

JULES Ano, ale mělo to znamenat: „Na aperitiv budu zpátky, počkejte na mě,“ nebo ne?

AXEL Myslím, že ne, ale nevím.

JULES Když řekneš „na aperitiv budu zpátky“, tak to znamená „počkejte na mě, ať si přijijeme všichni dohromady.“

AXEL Jo, a nebo je to prostě jenom jiný způsob jak říct „vrátím se kolem osmé“.

JULES V tom případě ale nebudeš říkat „na aperitiv budu zpátky“, ale „budu tady včas na přípitek“. Ne, já myslím, že počítá s tím, že na něj počkáme. Nebo fakt myslíš, že ne?

AXEL Tak teď už mi to začíná připadat nějak moc komplikované...

JULES Máš pravdu, tak to zjednodušíme. Počkáme ještě deset minut a když nepřijde, tak si dáme něco k pití. Máš něco proti? Zní to jako dobrý kompromis, ne?

AXEL Co je na tom jednoduššího?

JULES No co. Počkáme, zahrajeme si a když se do deseti minut nevrátí, tak protože už bude osm pryč, budeme moct předpokládat, že přijde pozdě, a my se nebudeme muset cítit hloupě, že jsme začali pít bez něho. Co by na tom mělo být složitého?

AXEL Jasně, jasně, je to mnohem jednodušší.

Jules s Alexem sedí vedle sebe a čekají.

Jules se dívá na hodinky, Axel se dívá na něj, je trochu nesvůj. Pauza.

AXEL Co pořád máš? Děje se něco?

JULES Proč by se mělo něco dít?

AXEL Kvůli všemu tomu účtování, zvráceným úvahám, principům, všem těm hypotézám, představám... Kvůli tomu, jak všechno pořád komplikuješ, jak se všeho hned chytáš... Kde se to v tobě bere? Dřív jsi přece takový nebýval.

JULES Já něco komplikuju? Já?

AXEL Ano, ty.

JULES Protože jsem navrhnul, abysme na Antoina počkali s aperitivem, tak něco komplikuju?

AXEL Ano.

JULES A co přesně?

AXEL Všechno.

JULES Všechno?

AXEL Ano, všechno. Proč mluvíš o nějakém účtování? Nikdo nikomu nic nedluží. Mluvíme tady o tom, že si dáme něco k pití, mluvíme o Antoinovi... Co to má společnýho s tím, jestli si dáme aperitiv až potom, co dorazí? Můžeš mi to vysvětlit?

JULES To, že spolu trávíme společný víkend, znamená, že spolu taky ty věci sdílíme. Jinak si můžeme klidně jít na večeři každý někam jinam.

AXEL Trávíme spolu víkend, takže spolu musíme chodit čůrat. Prober se, Julesi. Nemůžeš brát všechno tak vážně, to by tě zničilo. A byl bys pak neskutečně protivnej.

JULES Nic by mě nezničilo, jen prostě ctím některý zásady kamarádství.

AXEL Tohle není kamarádství. Tohle je umíněnost.

JULES A za to, že odmítám zaplatit tvůj účet, může podle tebe taky moje umíněnost?

AXEL Ale ne, proboha... Jdu si dát něco k pití. Bez debat, ty si nedáš?

JULES Já počkám na Antoina.

Axel si nalije.

AXEL A co když se třeba nevrátí?

JULES Proč by se nevrátil?

AXEL Třeba tam zůstane. Jen si to představ, vyspí se s tou svojí studentkou, dá se předpokládat, že se jim to společně líbilo. Ona mu navrhne, aby přespal u ní. On může oprávněně předpokládat, že to proběhne znovu.

Upřímně, kdybys byl na jeho místě, tak by ses trmácel nějakých osmdesát kiláků za svýma starýma kámošema, nebo bys zůstal s tou nadržanou kočenou?

JULES To nemůžu posoudit, já na jeho místě nejsem.

AXEL No, kdyby šlo o mě, tak ti můžu říct, že...

JULES Jo, já vím, co bys udělal.

AXEL Navíc může být úplně v klidu, náš společný víkend ho kryje, pro Sylvii má alibi. Ne, podle mě ho dneska večer už neuvidíme, tak si koukej taky dojít pro skleničku.

JULES A co s náma? Co nám jako bude vykládat, jestli se za námi nevrátí? Jakou bude mít výmluvu?

AXEL My jsme mu ukradený. Bude nám vykládat nějaký neskutečný kecy a my budeme dělat, jako že mu to věříme, abysme ho nepřivedli do rozpaků.

JULES A nebo nám řekne pravdu.

AXEL A nebo nám řekne pravdu. Ale myslím si, že tobě si ji říct netroufne.

JULES Proč?

AXEL Mně je jedno, že má někoho jinýho, já jsem v tomhle směru o poznání tolerantnější.

JULES Tak to je asi to nejslušnější, co se o tom dá říct.

AXEL Ale myslím, že před tebou si o tom mluvit netroufne.

JULES Protože jsem netolerantní pitomec, nebo se pletu?

AXEL Ale ne, jenom zkrátka k tomu jejich manželství nebo teda spíš k tomu, jak ho vidíš, chováš upřímný obdiv a Antoine to ví a bude mít obavu, aby tě nezklamal, abys ho nezačal odsuzovat a aby se něco mezi váma nepokazilo. Vlastně je to přesně tak, jak jsi před chvílí sám říkal. Pro tebe bude Antoine vždycky ten kluk, co nosí brýle.

JULES ...

AXEL Ale jo. A úplně stejně pro tebe bude Antoine kluk, co je ve svém vztahu šťastný a od prvního dne pořád stejně zamilovaný. Nepřichází v úvahu, aby svůj statut změnil, to by bylo něco, co bys jen těžko akceptoval.

JULES Ty si o mně opravdu myslíš, že jsem tak zaostalej?

AXEL To ani náhodou, ale s nikým nežiješ, takže tvoje představy o partnerském vztahu jsou přirozeně tak trochu... Naivní tak úplně ne, ale spíš idealizované, to je ono, idealizované. Nechápeš, co může být ve skutečnosti problém, v čem to může drhnout. Máš takovou povrchní představu, nedokážeš se na to podívat do hloubky, ale to je naprosto normální, že se s tím nemůžeš ztotožnit.

JULES Snažíš se ze mě udělat úplnýho debila?

AXEL Tys o mně zase říkal, že se vytahuju.

JULES Nepopíráš to, takže to je jasný. Myslíš si o mně, že jsem blbec.

AXEL Přestaň to překrucovat, tohle jsem přece neřekl. Jen se ti tady snažím vysvětlit, že tvůj statut svobodného mládence ti neumožňuje ponořit se hlouběji do nitra dvou lidí, kteří jsou navíc manželé.

JULES Klidně to tady můžeš balit do hezkých větiček, ale v hloubi duše si myslíš, že jsem blbec. Já, když říkám, že jsi arogantní, tak to říkám na rovinu. Neříkám ti, že tě tvůj statut okouzlujícího chlápka nevědomky přivedl k ne zcela adekvátnímu postoji ve vztahu k vnímání vztahů ostatních.

AXEL Vidíš, říkat pravdu je riskantní. A za to, že jsme ještě pořád přátelé, vdčíme právě tomu, že jsme se dokázali vyhýbat tomu, abychom si vždycky říkali pravdu.

JULES Ty neříkáš pravdu, ty si o mně myslíš, že jsem blbec, a to není totéž. *(pauza)* Nebo aspoň myslím. Je to stejný?

AXEL Víš co, nudiš mě.

Axel si dolije, nabídne Julesovi, ten odmítne. Chladné napětí.

SCÉNA 2

Axel, Jules a Antoine

Axel pije, Jules si pinká s pingpongovým míčkem a chodí sem a tam.

Vějde Antoine.

ANTOINE Ahoj.

JULES Víš, kolik je hodin, mohl jsi aspoň zavolat! Dobrou hodinu na tebe čekáme!

ANTOINE Říkal jsem vám, že tady budu nejpozději na aperitiv.

JULES Je čtvrt na deset! To je na aperitiv už docela pozdě.

ANTOINE Co mu je?

AXEL Má žízeň.

JULES Fajn, co piješ?

ANTOINE Jdu si zavolat, hned jsem zpátky.

JULES Tak to ne, koukej tady zůstat, pěkně nás sereš, Antoine!!!

ANTOINE Co to s ním je?!!!

JULES Dvě hodiny na tebe čekáme s aperitivem, ty si přijdeš a hned zase někam odcházíš!

No doprdele! Nemůžeš si dělat, co se ti zlíbí!

ANTOINE Jen si zavolám, skočím si na záchod a umeju si ruce, jestli teda můžu?

JULES Nejdřív mi koukej říct, co si dáš k pití!

Antoine se podívá po Axelovi, snaží se pochopit Julesovu reakci.

AXEL Jules se rozhodl, že bychom měli začít společným aperitivem, všichni tři. Společně, jako když se startuje závod. Ovšem já na rovinu přiznávám, že jsem ten start trochu ulil.

ANTOINE Měl jsi pravdu. *(Julesovi)* Proč jsi na mě čekal?

JULES Ze slušnosti.

ANTOINE Ty seš debil.

AXEL Já to neřekl.

JULES Tak co si dáš? Vodka, víno, pastis, pivo?

Antoinovi zazvoní telefon. Vytáhne ho, aby hovor vzal.

JULES To snad není pravda!! On je fakt strašnej! Kašlu na něj, už jsem čekal dost dlouho.
Jules si nalije.

AXEL Takže ty na něj nepočkáš?

JULES Trhni si!

AXEL Antoine, přines nám sem led!

Jules vypije skleničku na ex. Axel jde k němu a přátelsky ho popíchne.

AXEL Tak jak je, blbečku? Udělalo se ti trochu líp, když sis dal toho panáka? Uvolnil ses?
On teda každopádně vypadá spokojeně. Ty přesčas mu prospívají. Rád si od něj o tom nechám vyprávět.

JULES O čem? O tom, jak se měl?

AXEL Ne o tom, jak se měl, ale o tom jeho vztahu. Kdo to je? Kolik jí je? Jak dlouho to trvá? Blondýna, bruneta?

JULES To není naše věc.

AXEL Ale právě že je. Když se nesvěříš svým kámošům, tak potom komu?

JULES Myslel jsem, že takovýhle věci slyšet nemůžu, že jde hlavně o to, abych se nedozvěděl pravdu.

AXEL Já taky neříkal, že to má vyprávět tobě, ale prostě bych ho v klidu nechal, až o tom začne mluvit sám. Po třech skleničkách, až nám ty budeš v kuchyni připravovat něco dobrýho, tak se uvolní, bude mít pocit, že má navrch, a všechno mi vyklopí.

JULES Tomu teda říkám plán, já vám půjdu něco uvařit, zatímco vy si budete po chlapsku povídat o holkách, to je od tebe moc sympatickej návrh. A najíst bych se pak s váma společně mohl?

AXEL Nemyslel jsem to zle. Ale buď to uděláme takhle, nebo se nic nedozvíme. Když tady budeš ty, tak nám nikdy nic neřekne.

JULES A proč ti tak záleží na tom, aby nám to řekl? Ty nám snad taky vyprávíš o každým svým záletu?

AXEL To je něco jinýho. U mě to je spíš něco jako zvyk, co jsem si vybudoval, spíš teda takovej zlozvyk, ale pravidelnej. Ale u Antoina je to situace neobyčejná, myšleno v etymologickém smyslu slova. Neříkám tím, jestli je to dobře nebo špatně, že s někým něco má, jen říkám, že to pro něj není úplně běžná situace.

JULES To nevíš, co když už Sylvii takhle podvádí dlouho?

AXEL Antoine není a priori typ šukálisty.

JULES To jsi spíš ty, že?

AXEL Rozhodně víc než on. Teda aspoň myslím.

JULES Tak vidíš, že jsi arogantní.

AXEL Nejsm, ale teď mluvíme o Antoinovi, nemluvíme o sexuálním dobrodruhovi.

JULES A co když vyjde najevo, že Antoine je náramný šukálista, úchyl.

Antoine se vrací s miskou plnou ledu.

ANTOINE Vzal jsem takový ty malý ledový kostky z mrazáku, jsou fakt roztomilý.

AXEL *(pobaveně)* Úchyl je tady!

ANTOINE Co?

AXEL Nic... Tak jaký to bylo? Cos dělal?

ANTOINE Jak jsem říkal, musel jsem něco důležitýho pořešit.

AXEL A pořešils?

ANTOINE Snažil jsem se.

AXEL Tak to je fajn. *(spiklenecky)* Julesi, nešel bys nám udělat něco k jídlu?

JULES Jak dlouho s ní spíš?

ANTOINE Prosím?

AXEL Co ti je?

JULES Chtěl jsi to vědět, tak jsem se zeptal.

AXEL Ale ne takhle.

JULES To byl ten blbec ve mně! Zásah, potopeno! *(k Antoinovi)* Tak co? Trvá to už dlouho? Je pěkná? Blondýna, bruneta? Kolik jí je? Tak povídej.

Antoine se snaží získat čas, prohlíží si oba kamarády.

ANTOINE Vy jste mě sledovali?

AXEL Ne.

ANTOINE Tak jak to víte?

AXEL No, tak nějak jsme si úplně náhodou, omylem přečetli tvoji esemesku.

ANTOINE Ty se mi koukáš na mobil?!

AXEL Spletl jsem se. Myslel jsem, že to je můj, ale ve skutečnosti to byl tvůj a já si tak nějak přečetl jednu zprávu, která nebyla moje.

ANTOINE Ty si čteš moje zprávy, když tady nejsem?

AXEL Antoine, snažím se ti vysvětlit, že to bylo omylem. Když tady vedle sebe ležej ty naše úplně stejné mobily, co mají úplně stejné zvonění a úplně stejně prasklý displeje, tak se člověk strašně snadno splete.

ANTOINE No, jasně.

AXEL Říkám ti, že jsem to neudělal schválně, tak ze sebe nedělej zbytečně ještě většího blbce, než jsi.

JULES Hlavně si to neber osobně, dneska říká úplně o každém, že je blbec.

ANTOINE A bylo to dobrý? Líbilo se vám to? Co přesně v té zprávě bylo? Pamatuješ si to?

Pauza. Jules s Alexem se po sobě podívají.

ANTOINE Netvařte se, že se stydíte, a pusťte se do toho. Co v té zprávě bylo?

JULES V té první bylo, že...

ANTOINE První? Aha, takže vy jste četli všechno?

AXEL (*Julesovi*) Tak vidíš, že umíš být za blbce, když chceš!

ANTOINE Kolik jste jich teda četli?

AXEL Dvě nebo tři.

JULES Čtyři.

ANTOINE A až při té čtvrté ti došlo, že to není tvůj mobil?

JULES (*Axelovi*) Vidíš, říkal jsem ti, že to není dobrý nápad, ale když ty mě nikdy neposloucháš. Antoine, nás to fakt mrzí.

AXEL To je hajzl. A že ti to přišlo vtipný stejně jako mně, když jsme si ty Antoinovy zprávy četli.

ANTOINE Je to pravda, Julesi? Taky ti to přišlo vtipný?

JULES Právě že vůbec.

AXEL Aspoň nelži!

ANTOINE Přijde ti, že jsou v těch zprávách prasárny?

JULES Ale ne.

ANTOINE Že ten, kdo je psal, je prase? To si myslíte?

AXEL Trochu jo.

JULES Já teda ne.

Antoine se rozzáří radostí.

ANTOINE Ale samozřejmě že jo! Jsou to prasárny! Axel má pravdu! A od tebe mě to obzvlášť těší, Axeli. Opravdu si myslíš, že je Jeanne prase?

AXEL Já ji neznám, tak...

ANTOINE To ne, ale když už jsi ty její zprávy četl, odhalil jsi v ní prasácký potenciál?

AXEL Tak trochu asi ano.

ANTOINE Ne trochu, ale hodně! Mám něco s pořádnou prasnicí, pánové. A baví mě to, baví. Celý roky jsem snil o tom, že budu dostávat prasácký textovky! Já to miluju! Chápete, co vám chci říct, dneska odpoledne jsme to dělali čtyřikrát. Čtyřikrát!!!

Napije se, je pěkně nabuzený.

ANTOINE A co jste celý odpoledne dělali vy?

JULES My ho měli takový klidnější: ping-pong a siesta.

AXEL A taky jsme trochu počítali.

ANTOINE Počítali?

AXEL Jules dneska hodně sčítal.

JULES Sto pět. Odhadnul jsem počet Axelových záletů na sto pět.

ANTOINE Letos?

Antoine s Axelem se dobře baví.

JULES No jo, najednou seš úplně v pohodě, co? Ale jsem si jistý, že mám mnohem menší pocit viny za to, že jsem si za tvými zády přečetl ty textovky.

ANTOINE *(vesele)* Tak to ne, to s tím nemá co dělat, to je neomluvitelné, oba jste pěkní hajzlové. Ale nakonec je všechno zlé pro něco dobré. Chtěl jsem vám o tom říct, ale nevěděl jsem jak na to.

(Axelovi) Bylo mi jasné, že ty mě za to odsuzovat nebudeš, ale věděl jsem, že s tebou, Julesi, bude potřeba na to jít opatrně. Jestli se ti zdá, že se chovám jako ubožák a budeš radši, abych ti s ohledem na Sylvii nic neříkal, tak to pochopím a řeknu to jenom tady Alexovi.

AXEL Vidiš. Přemýšlí stejně jako já.

JULES Ty si taky myslíš, že nemůžu slyšet pravdu?

ANTOINE Můžeš, ale nevím, jak to vezmeš.

JULES Co si vy dva o mně vlastně myslíte?

ANTOINE Jen to nejlepší. Ale jak vidiš, Axel mi vrásky nedělá, ten spí s každou nalevo napravo snad odjakživa, takže ten mi nic vyčítat nebude. Axel je barbar, klidně bych se vsadil, že i na svoji svatbě stihnul někde v křoví přefiknout nějakou vzdálenou sestřenicí.

AXEL Klídek, jo, dovol, abych ti připomněl, žeš mi byl za svědka.

JULES No právě, možná je načase, aby o tom podal svědectví.

AXEL Co si vy dva o mně vlastně myslíte?

ANTOINE Jen to nejlepší. Ale zatímco Jules má alespoň nějaký názory, někdy sice trochu vyhrčené a přehnané, tak ty, když jde o lhaní nebo podvádění, neumíš jít střední cestou. Ty jdeš do všeho po hlavě.

Jules s Axelem se cítí být poněkud uraženi. Antoine si dolije, stále se vznáší kdesi v oblacích.

ANTOINE A proto vás mám rád. Tak co, připijeme si?

Připijí si, s nadšením to nepřehánějí.

ANTOINE Tak co chcete vědět?

JULES Je legální spát se studentkou?

AXEL To je mi teď ukradený. Ale co tě vede k tomu spát s holkou, která je o polovinu mladší než ty?

ANTOINE Takže ano, je to legální, oba jsme zletilí. A potom, osmdesát mi ještě nebylo.

Krátká pauza na rozmyšlenou. Axel přemýšlí o poslední větě.

ANTOINE Jeanne je čtyřiačtyřicet.

AXEL Proč? (...) Teda jako aha? Jako, fakt?

JULES Takže ona je to kolegyně?

ANTOINE Ne, studentka.

AXEL Takže ty máš něco s holkou, teda s ženskou, který je čtyřiačtyřicet?

ANTOINE Mně je čtyřicet jedna, takže ten věkový rozdíl není nijak zvláštní.

AXEL A Sylvii je kolik?

ANTOINE Třicet devět.

AXEL To je neuvěřitelný.

ANTOINE Proč?

AXEL Člověka to znejistí. Teda, chci tím říct, že spát s ženskou, která je starší než vlastní manželka, je prostě magořina.

ANTOINE Nechápu, proč by to měla být magořina.

AXEL Ty si asi zatím neuvědomuješ dosah svých činů, ale tobě se právě podařilo zpochybnit veškeré principy nevěry.

JULES Tys nikdy Charlottu nepodvedl s holkou, která by byla starší než ona?

AXEL V životě ne, teda aspoň pokud vím. Víš, Antoine, to tvoje chování je mega nebezpečný. Co má ten vztah přesně znamenat?

ANTOINE Co má přesně co?

AXEL Před pěti minutama jsi nám tady vyprávěl o prasárnách, který jste spolu celý odpoledne v posteli prováděli a teď nám tady budeš vykládat o ženský, která by mohla být tvoje máma. To nemůže být jedna a tatáž.

ANTOINE V každém případě je to můj vztah, prostě mám milenku.

AXEL Ne, tohle totiž není jen tak něco. Kdybys spal třeba s deseti studentkami, tak by to bylo OK, ale milenka, který je čtyřicet čtyři, to je teda něco. To přece nemůžeš, vždy máš ženu a tři děti. Julesi, tak mi pomoz, řekni mu taky něco!

JULES Co žes to před chvílí říkal? „Mně je jedno, že má někoho jinýho, já jsem v tomhle směru o poznání tolerantnější.“

AXEL To taky platí, mně je jedno, že má někoho jinýho, ale nechci, aby s někým jiným začal žít.

ANTOINE Nechci? Mně je fakt jedno, co ty chceš. Myslel jsem si, že se dostanu do sporu s Julesem, ale jak je vidět...

JULES No, já jsem o poznání tolerantnější a otevřenější, než si myslíte. Chodím třeba docela často na různé manifestace a...

AXEL Na to ti kašlem! Takovýhle parády si nech na doma. Nesnaž se mi tady tvrdit, že mu ten jeho vztah chceš posvětit?!

JULES Já mu nemám co posvěcovat. Navíc o tom jeho vztahu nic nevíme a o tý holce taky ne.

ANTOINE Nebojte, já vám ji někdy představím, mám to v plánu.

AXEL Jak nám ji jako představíš? To nemyslíš vážně! My se s ní rozhodně seznamovat nehodláme. To nepřichází v úvahu. Odkdy si představujeme holky, co si nabrnknem, abysme se s nima pobavili, měj, kurva, aspoň trochu úcty ke svojí manželce.

ANTOINE Abysme se pobavili? Pro mě tohle není zábava.

Ticho.

AXEL Ty seš zamilovanej?

ANTOINE Myslím že jo.

AXEL On myslí. Co to má, sakra, znamenat? Co Sylvie? A co holky?

ANTOINE No, Sylvie, myslím, že už ji nemiluju, a právě proto, že si jí vážím, tak ji hodlám opustit. A holky nikdy milovat nepřestanu, jenom z nich, holt, budou dcery rozvedených rodičů.

AXEL Počkej, počkej, ty ses asi zbláznil, Antoine. Tohle ti není podobný.

ANTOINE A co mi je podobný? Jaký bych podle tebe měl být.

JULES Je fakt, že takovýhle vzplanutí k tobě zrovna nepasuje.

ANTOINE Co si vy dva o mně vlastně myslíte?

JULES Jen to nejlepší. Ale když se na tebe člověk podívá, tak rozhodně nemá pocit, že by měl před sebou dobrodruha, který je ochotný se ze dne na den všeho vzdát.

AXEL Možná ses jen tak trochu zabouchnul, ne?

ANTOINE Samozřejmě že jsem se zabouchnul, jinak bych vám o tom tady nevyprávěl. Vadí vám na tom něco? Nebo jsem snad prošvihnul nějaký termín, do kterého má člověk právo se zabouchnout?

JULES To rozhodně ne. Máš pravdu, je zdravé se někdy trochu zasnít, hlavně v našem věku.

AXEL Jasně, ty celej svůj život žiješ v nějakým snu, sníš o servírce, sníš o tom, že změníš celej život, sníš o tom, že změníš práci, ale kam tě to tvoje snění dostalo?

JULES Jak kam mě dostalo?! Jsem tam, kde chci být. Proč o tom vůbec mluvíš? Přece mi to nijak nebrání, abych si udělal názor na to, v jaký situaci Antoine je.

AXEL Ale ty nevíš, v jaký situaci je, ty ses vždycky zajímal jenom o sebe. Ty jsi stejný jako všichni svobodní čtyřicátníci, co mají názor na vztahy, výchovu, ale ve skutečnosti o tom nic nevíš.

JULES Proč bych o tom neměl nic vědět?

AXEL Ty si žiješ ve světě, ve kterém jsi sám sobě středem vesmíru. Ty máš nulovou představu o tom, co to znamená starat se o rodinu, vychovávat děti... No, nemám pravdu, Antoine?

ANTOINE Co se týká těch dětí, tak rozhodně ano.

AXEL Je těhotná?

ANTOINE Ne.

Axel si oddychne.

ANTOINE Zatím ne. Ale chtěli bychom.

AXEL Tak na to nemám co říct. Zkus se zeptat Julese, když se z něj teď stal ten alter-globalista, tak si dokážu představit, že ti bude přát, abyste měli aspoň trojčata.

JULES To teda nebudu, protože pokud jde o sny, naděje a představy, tak je moje smýšlení dost levicové, ale co se týká dětí, tak o tom už tak přesvědčený nejsem. Jsi si jistý, že to je správně?

ANTOINE Takže si oba myslíte to stejné, nejste schopní akceptovat moji situaci a tu holku už vůbec ne.

AXEL O tom to není, ale před pěti minutama jsi nám vykládal něco o prasárnách a teď zase o matce svého budoucího dítěte. Uznej aspoň, že se ta holka docela rychle vyvíjí.

ANTOINE Asi budete muset věřit tomu, že to je holka, co miluje prasárny a chce dítě.

JULES Ale stejně, otěhotnět v jejím věku, já teda nechci zabíhat nějak do detailů...

ANTOINE Tak do nich nezabíhej.

AXEL Ale ty už přece žádný další nepotřebuješ, máš tři dcery.

ANTOINE Ona žádné děti nemá.

JULES Pořídte si psa. Já vím, že to bude znít hloupě, ale když mě opustila Elisa, tak mi Džibus hodně pomohl. Nepodceňoval bych emoce, které ti dokáže takové zvíře projevit.

ANTOINE Máš pravdu, řeknu jí: „Jeanne, přemýšlel jsem o tom a došel jsem k závěru, že děti jsou dneska strašně přeceňované, ale takový pes, ten člověka nikdy nezklame.“ Axel má pravdu, někdy jsi fakt za blbce.

Typický zvuk přichozí zprávy. Antoine vytáhne telefon, druzí dva jsou ve střehu.

ANTOINE Chcete si to přečíst první?

Vstává.

ANTOINE Jdu si zavolat.

JULES Řekni jí o tom psovi, za to nic nedáš.

ANTOINE Ne, to je Sylvie.

JULES Tak jí o tom rozhodně neříkej. Pozdravuj ji.

Antoine odchází. Axel s Julesem se na sebe vzájemně podívají. Atmosféra je napjatá.

JULES Jak jsi to přesně říkal? Ty si žiješ ve světě, ve kterém jsi sám sobě středem vesmíru.

AXEL Doufám, že jsi pochopil, jak jsem to myslel, nebyla v tom žádná výčitka.

JULES Jasně že ne, znělo to jako kompliment.

AXEL Chtěl jsem tím říct, že je pro tebe těžší si představit, jak to funguje v rodiném kruhu a ve vztahu, když ses jednou rozhodl, že budeš žít sám.

JULES Ty si myslíš, že jsem se rozhodl, že budu žít sám?

AXEL Myslím si, že pokud jsi ještě dneska pořád svobodný, tak po tom podvědomě toužíš. Určitě to bude ještě mnohem složitější, ale nakonec ses prostě rozhodl, že zůstaneš nezávislý, že nebudeš nikomu muset skládat účty. Já bych něčeho takového schopný nebyl, já bych sám žít nemohl, protože já věci prostě potřebuju sdílet. Už jen samotná představa, že bych žil sám, mě děsí. A hlavně, já bych nedokázal zestárnout sám.

JULES Mně to naopak baví. Víš co? Jdi nám udělat něco k jídlu a já si půjdu zatím promluvit s Antoinem.

SCÉNA 3

Jules a Antoine

ANTOINE ...on svou ženu podvádí od počátku světa a bude mi tady kázat o morálce. On je fakt neskutečněj. Ty seš oproti němu úplně v pohodě.

JULES To je jasný. Já ti to vždycky říkal.

ANTOINE Máš pravdu. Kromě té zhovadilosti se psem mi přijde, že ses zachoval o poznání rozumněji než on. To bych fakt nečekal.

JULES Proč? Většinou se přece chovám jako blbec.

ANTOINE Třeba s tím účtem.

JULES Za tím si stojím. Já rozhodně nikomu nic platit nebudu.

ANTOINE Tak nějak jsem si myslel, že je pro mě něčím jako zárukou mého vztahu, mého života, mého štěstí.

JULES Byl ti na svatbě za svědka.

ANTOINE Ale já mu byl taky svědka. Ještě štěstí, že nemám noční můry pokaždé, když svojí ženě zahne.

JULES No jo, ale tys mluvil o tom, že chceš žít s někým jiným, to je něco jiného.

ANTOINE Já to nedokážu dělat jako on. Milovat svoji ženu a polovinu nocí trávit s někým jiným. Neodsuzuju ho, ale to bych prostě nemohl. Člověk si musí vybrat.

JULES Někdy je těžký se rozhodnout. Vlastně je to úplně stejný jako s tím jít někomu za svědka. Víš, je zvláštní, že jsme o tom vlastně nikdy pořádně nemluvili, ale vždycky jsem si říkal, proč sis vybral jeho a ne mě. Já ti to nevyčítám, jenom mě to vždycky zajímalo.

ANTOINE Byl jsem mu za svědka na jeho svatbě a chtěl jsem tam mít svého bráchu. A člověk si může vzít maximálně dva svědky.

JULES Leda že by ses ženil taky v kostele.

ANTOINE Já jsem naprostej ateista.

JULES To nevadí, všichni to tak dělají. Za prvé máš víc možností vzít si někoho za svědka a za druhé jsou z obřadu v kostele moc hezký fotky.

ANTOINE Myslel jsem, že to myslíš upřímně, ale jak to tak sleduju, tak vůbec...

JULES Ke svým přátelům upřímný jsem, ale u Boha, kterého vlastně vůbec neznám, mi to je jedno. *(pauza)* A kdyby ses ženil v kostele, tak by sis mě za svědka vzal, nebo ne?

Vrací se Axel.

AXEL Za deset minut to bude hotové. Sice netuším, jestli se to bude dát jíst, ale dělal jsem to s láskou!

JULES Co budeme mít k jídlu?

AXEL Boloňské špagety.

JULES *(ne zrovna nadšeně)* Aha...

ANTOINE ... Ale vařené s láskou.

JULES Bylo by ode mě moc hnusné, kdybych se teď zvednul, šel ty tvoje těstoviny vyhodit a uvařil něco jinýho? Na rovinu mi řekni, jestli by ti to vadilo nebo ne.

AXEL Na rovinu, nevadilo. Navíc jsem dal zatím jenom vařit vodu.

ANTOINE Tak jo. Ale doufám, žeš ji dal vařit s láskou!

AXEL To je základ mojí kuchyně. Málo talentu, ale hodně lásky.

Jules odejde. Pauza. Lehké rozpaky mezi Antoinem a Axelem.

AXEL Byli jsme asi docela hnusní, co?

ANTOINE Hlavně ty.

AXEL Pardon. Je fakt, že jsem to vzal hodně zostra, ale tady jde o hodně. O tvoji rodinu, o tvůj vztah, to jsou vážný věci. Nechtěl bych, abys toho později litoval.

ANTOINE To předem nemůžeš nikdy vědět.

AXEL Máš její fotku?

Antoine zavrtí hlavou.

AXEL Ty nemáš její fotku?

ANTOINE Nechci riskovat, že by na ni Sylvie někde přišla.

AXEL Tuší něco?

ANTOINE Myslím že ne.

AXEL Tak to bude ještě perný.

ANTOINE To asi jo.

AXEL A s tím děckem to myslíš vážně?

ANTOINE Ona žádný děti nemá.

AXEL Děti nejsou pro zábavu.

ANTOINE Ale jí by to udělalo radost.

AXEL Chceš si ji vzít?

ANTOINE Ještě jsem se ani nerozvedl. Tak už jdi s těma otázkama někam.

AXEL Ne, já jen, že kdyby ses znova ženil, tak si vezmi za svědka Julese. Prosím tě o to. Vezmi si jeho.

ANTOINE To se uvidí.

AXEL Ne, neuvidí, vezmeš si jeho. Slib mi to.

ANTOINE On je uražený, že jsem si ho nevzal napoprvé?

AXEL Uražený je slabé slovo. To si ani nedokážeš představit. Mluví o tom měsíce a měsíce. Furt to do mě cpe, to si neumíš představit. A sám dobře víš, že v tom, jak umí lidi vytáčet, je naprostá jednička. Viděl jsi, jak to vypadalo dneska ráno s tím účtem? To byl majstrštyk! To už bylo i na mě moc, všechno otočil proti tobě, vůbec nechtěl pochopit, o co ti jde.

ANTOINE To je to fakt tak zlý?

AXEL Jednou mě pozval k sobě domů na večeri a uspořádal mi večírek s obrázky. Znáš takový ty večírky s promítáním diapoziivů? Tak tohle bylo taky něco takového, večírek s obrázky, teda přesněji řečeno večírek s kartónem. Odněkud vytáhnul kus kartónu, na který namaloval dva sloupečky: jeden pro něho, jeden pro mě. A začal počítat body podle toho, jaký vztah k tobě máme. A to jenom proto, aby mi podal kartesiánský důkaz, že neexistuje žádná logická souvislost, proč si vybral za svědka tebe a že ti měl jít za svědka on. Například: délka kamarádství jeden bod pro něj, protože jste kámoši už pětadvacet let a my jenom nějakých osmnáct nebo sedmnáct. Počet společných dovolených: jeden bod pro něj, protože jsi s ním byl na dovolené vícrát než se mnou.

ANTOINE Řekněme, že to spíš byl on, kdo trávil prázdniny u nás, když se k nám nakvartýroval do St. Malo a zabral si na celý léto naši rozkládací pohovku.

AXEL O tom nijak dopodrobna nemluvil. Jinak... No jo, je nemocnej! Bod pro něj za to, že si s tvoji mámou tykal dřív než já.

ANTOINE Tak to je dobrý. A tys taky nějaký body získal nebo ne?

AXEL Jeden. Díky mě sis našel práci. Aspoň tuhle zásluhu mi přiznal.

ANTOINE Ačkoli zrovna tohle tak úplně pravda není.

AXEL Jakto, že to není pravda?

ANTOINE Nedá se říct, žeš mi našel práci.

AXEL Ale jo, dá.

ANTOINE Tys mi jenom řekl o někom, kdo někoho hledal.

AXEL To jo, ale taková je definice toho, že někdo někomu najde práci.

ANTOINE Když myslíš.

AXEL Já si nic nemyslím, ale tak to prostě je.

ANTOINE ...

AXEL Tváříš se, jako bys o tom pochyboval.

ANTOINE Ale ne.

AXEL Ale jo.

ANTOINE Hele, bacha na to, už zase vysíráš, jak by řekl Jules.

AXEL Ale nemusíš si s tím lámat hlavu, Antoine, ty mi nic nedlužíš.

ANTOINE Já si s ničím hlavu nelámu. Podstatný je, že ses ubránil tomu, abys ten večer neuhrál ani bod. Jaký bylo výsledný skóre?

AXEL Šest ku jedný pro něj. A proto nikdy nepochopil, proč sis vybral za svědka mě a ne jeho.

ANTOINE To je debil. Vždyť přece dobře ví, že jsem ti byl za svědka, tak bylo mojí povinností si vzít tebe. To je pragmatická volba, v takovém rozhodnutí přece není nic osobního.

AXEL Tak to ti pěkně děkuju. Odkdy seš tak nesnesitelně protivnej? Od té doby, cos začal podvádět manželku?

ANTOINE Co se mi tím snažíš naznačit?

AXEL Jestli sis mě vzal za svědka čistě jenom ze slušnosti nebo z nějakého pragmatického důvodu, tak jsi mi to snad ani nemusel říkat.

ANTOINE Ale ne, tak to není. Panebože, ty seš děsnej! Tak jo, platí: už žádné svatby a žádní svědkové! I kdyby mě Jeanne prosila na kolenou, tak si ji nevezmu, nebo možná jenom tajně v Las Vegas a za svědka nám půjde jenom Elvis!

Vrací se Jules.

JULES Komu za svědka? Budeš se znova ženit?

ANTOINE Ne, nemám to v plánu.

AXEL Sice to zatím nemá v plánu, ale kdyby se Antoine někdy znova ženil, tak mu půjdeš za svědka. Právě mi to říkal.

JULES Opravdu?

ANTOINE No... Ano.

JULES Tak jo, беру.

Jules otevře láhev červeného. Ta zpráva ho ani nepotěšila, ani nezarmoutila.

AXEL Tobě to neudělalo radost?

JULES Co?

AXEL Že půjdeš Antoinovi za svědka.

ANTOINE Počkej, Axeli, znova ti říkám, že nemám v plánu se znova ženit.

AXEL To je přece jedno, tady jde o to co kdyby.

ANTOINE Ale já o tom nijak vážně nepřemýšlím, takže bychom neměli Julesovi dávat žádné plané naděje.

JULES S tím se netrap, Antoine. A vůbec, nejsem si jistý, jestli bych ti na to kývnul.

AXEL Ty bys mu odmítnul svědčit na svatbě?

JULES Možná jo.

AXEL To si děláš srandu?! Mám ti snad připomenout ten večírek s kartónem?

JULES Jo aha, takhle, ale to s tím nemá nic společného. Tady mluvíme o druhé svatbě, to není totéž, tamto je už minulost. Svědčit někomu na druhé svatbě je tak trochu trapná záležitost.

ANTOINE Proč trapná?

JULES Je to tak, že buď jsi byl za svědka už na první svatbě a tak jsi vlastně byl svědkem neúspěchu a v tom případě by skutečnost, že bys to chtěl stvrdit podpisem znovu, nebyla pro budoucí oběť, tedy pro druhou manželku, zrovna dobrou zárukou úspěchu. A nebo jsi za svědka napoprvé nebyl, což je můj případ, a pak to je celé záležitost útěchy. Ne, když o tom tak přemýšlím, tak to musím odmítnout. Promiň, Antoine, ale nebyl bych dobrý svědek.

ANTOINE (*uraženě*) Taková omluva vždycky potěší. Ale jo, aspoň vím, na čem jsem.

AXEL (*Antoinovi*) Kašli na to, stejně se přece nechceš znovu ženit.

ANTOINE Ale tady jde o princip. Prostě mě tak nějak šokovalo, že někdo odmítne jít kamarádovi za svědka, nic víc.

JULES Neber to zle, to, že jsem to odmítl, neznamená, že mám něco proti tobě nebo snad proti Jeanne. Týká se to jenom mě, dostalo by mě to do dost nepříjemné situace a já si zkrátka nemyslím, že jsem druhá volba. Cítil bych se trochu ponížený.

ANTOINE Ponížený?! Jít mi za svědka na svatbě je ponížující?! Ty se fakt nezdáš!!

AXEL Uklidni se, Antoine. Ty se ženit nebudeš, takže taky žádného svědka nepotřebuješ! Vytácíš se tady pro nic za nic. A sám.

ANTOINE Ty drž taky hubu!

JULES Omlouvám se, Antoine, ale ne je ne. Definitivní.

AXEL (*Julesovi*) Ty už toho taky nech! Daří se ti nás tady pěkně vytáčet pro nic za nic, protože on se tě ve skutečnosti vůbec neptal, jestli mu za svědka půjdeš nebo ne.

JULES No jasně, ty taky radši sklapni! Všichni víme, kdo je tady pan Svědek, ten Vývolený! A taky dobře víme, kam to vedlo. Můžeš na sebe být hrdý. Máme tady otce báječné rodiny se třemi rozkošnými dceruškami a manželkou, která pořád ještě stojí za hřích, ale on se nám chce rozvádět kvůli nějaký starý nadržžený krávě! Bravo, Axeli, tleskám!!

Antoine s Julesem odejdou každý na jinou stranu.

Axel zůstane sám se skleničkou v ruce.

Zazvoní mu telefon.

AXEL *(do telefonu)* Ano, drahoušku... Poslouchej, dobrý, skvělá nálada! A co ty? (...) Promiň, nerozuměl jsem ti, nějak to vypadává, cos říkala? ...

Axel poslouchá a pomalu bledne.

Tma

AKT 3

SCÉNA 1

Jules a Antoine

Stále poněkud napjatější atmosféra.

Ticho.

JULES Tak jo, Antoine... Omlouvám se. „Stará“ nebylo zrovna to vhodné slovo. Protože těch jejích pětadvaceti nebo kolik není zas tak moc...

ANTOINE Čtyřicet čtyři. Je jí čtyřicet čtyři.

JULES Čtyřicet čtyři? Tak to je ještě docela mladá holka!

ANTOINE To zas úplně ne, ale to je jedno. Klidně říkej, že je stará, jestli chceš. Je jí stejně jako nám.

JULES Já jsem teda sice o něco mladší, ale máš pravdu, řekněme, že je to naše vrstevnice. Každopádně tobě nejde o to, aby byla mladší?

ANTOINE Mně nejde o nic. To se prostě stalo.

JULES Jako že to nebylo v plánu.

ANTOINE Člověk většinou neplánuje, že se vyspí s jinou ženou než se svou manželkou.

JULES No, ty třeba ne, ale například tady náš Axel, ten takové věci předpokládat může, dokonce se dá říct, že je aktivně vyhledává. Třeba to s tou servírkou, v tomhle případě to vypadá, že myšlenku na koitus zapříčinila skutečnost, že od ní dostal telefonní číslo. Protože to číslo mu dala ona sama, představ si to.

ANTOINE Nebude s ní spát, sám to říkal. Ví, že se ti líbí. Nevěřil bych, že to někdy řeknu, ale on se dokáže ovládnout, když bude chtít.

JULES Ne, tak tomu nevěřím.

ANTOINE Máš pravdu, ale tentokrát to zvládne. Slíbil mi to.

JULES Na to mu kašlu. Ať si dělá, co chce.

ANTOINE To neříkej. Když tě zblbne mladá holka, tak to je příjemný.

JULES Žádná holka mě nezblbnula, to jsou kecy.

ANTOINE Kecy?

JULES Jo, naprosto. Před tím včerejškem jsem v té restauraci nikdy nebyl a tu servírku jsem předtím v životě neviděl. Řekl jsem to jenom proto, abych Axela nasral.

ANTOINE Aha, tak to jo.

Oba se dívají před sebe. Pauza.

JULES Jen tak... Abys ho nasral.

ANTOINE Přesně tak.

JULES Vlastně ani nevím, jestli jsem to udělal ze žárlivosti nebo ze vzteku. Myslím, že to vyšlo tak nějak spontánně, vlastně naprosto bezelstně, jenom abych viděl, jak na to bude reagovat. Přijde mi, že mně asi trochu hráblo.

ANTOINE Souhlas.

JULES Máš pravdu, kdybych žárlil, tak by to důvod být mohl, ale takhle, jenom abych mu to udělal naschvál, to asi byla dost debilní reakce... Ne?

ANTOINE Takže tys taky neměl v úmyslu mu ten účet zaplatit?

JULES Ani náhodou. Je to blbec. Ale na druhou stranu je pravda, že Axel v poslední době vyměknul. Ještě před takovými pěti lety by si to s tou servírkou rozdál hned včera večer.

ANTOINE Myslíš?

JULES To si piš. Už nám taky stárne.

ANTOINE Je to docela cítit, ne?

JULES Nevím, jestli to je cítit, ale sešup dolů to je. Morálně i fyzicky, mašina se začíná zadržávat.

ANTOINE Ale ne, tady je něco cítit, není to náhodou to jídlo z kuchyně?

JULES No jo, máš pravdu! Už by to mělo být hotový.

Jules vstává.

ANTOINE Co to bude?

JULES Andouillettes. Střívka, pajšl, no delikatesa!

ANTOINE Tak to je pak jasný. Tyhle buřtíky mají pořádný aroma!

JULES Nemáš je rád?

ANTOINE Naopak, miluju je, ale prostě pěkně smrdí, no. Kdyby platilo, že Axel vaří srdcem, tak ty bys potom musel vařit prdelí.

Zasmějí se. Axel se vrací.

AXEL Cítíte to taky? Nesmrdí tady něco jako hovno?

ANTOINE To je večere.

Jules odejde.

SCÉNA 2

Antoine, Axel, později Jules

Axel vypadá zničeně.

ANTOINE Nedělej ksichty, Axeli. To jsou andouillettes. Nebo je snad nemáš rád?

Axel neodpovídá, nalije si. Je bledý.

ANTOINE Ale můžeš se zeptat Julese, třeba by někde našel kousek kuřete.

Axel neodpovídá, vypije skleničku a dolije si další.

ANTOINE ... Nebo vepřového.

Axel se na Antoina podívá.

ANTOINE Skopové?

AXEL Mluvil jsem teď s Charlottou. Odchází ode mě.

ANTOINE Aha, takže to s těma andouillettes nemá nic společného, ačkoli teda ne že bych si myslel, že je nějak zvlášť miluješ. (*Dojde mu, co se stalo.*) Promiň, plácám hovadiny... Máte nějaké problémy? Je to vážné?

Axel upřeně hledí na Antoina. Antoine se cítí trapně, je nervózní, začne zbrkle něco říkat.

ANTOINE Řekl jsem teď asi pěknou blbost. Jasně, že to je vážné, člověk přece neříká věci jen tak, když je nemyslí vážně. Vlastně nevím, co ti na to mám říct, nechci ti říkat, že všechno bude zase dobrý, protože si nemyslím, že to bude dobrý, když ti dala kopačky, teda když odchází. Ale na druhou stranu bych ti zase chtěl říct, že to bude dobrý, protože seš mladej, hezkej, vždycky ses uměl ze všeho oklepat a balení mladejch holek ti jde možná nejlíp na světě, a víš co, Jules si s tou servírkou vymýšlel, nikdy ji nebalil, vlastně ji předtím nikdy ani neviděl, takže jestli jí chceš zavolat a rozdat si to s ní, nebo ji vidět, tak to klidně udělej, on se na tebe zlobit nebude. Mrzí mě to, takovou zprávu jsem nečekal, nevím, co bych ti na to víc řekl, třeba mě ještě něco napadne, ale je fakt, že takováhle zpráva je docela dost krutá a že mám docela problém najít ty správný slova.

Antoine je v křeči, zalyká se.

Axel je naprosto klidný.

AXEL Už jsi skončil? (...) Proč máš pocit, že musíš něco říkat? Nemusíš. Charlotta mě opouští, na to se nedá nic moc dalšího říct.

Ticho.

Vrací se Jules.

JULES Tyhle andouillettes jsou fakt divná věc. Ten rozdíl mezi tím, jak to jídlo smrdí a jak chutná, je neuvěřitelný. Nepřijde vám?

Antoine se na něj rozpačitě podívá. Axel si dolije.

JULES No, ne, vážně, neznám žádné jiné jídlo, kde by to tak bylo. Smrdí to, ale člověk to překoná, protože ví, že to báječně chutná.

AXEL Nevěra.

Jules je překvapený. Antoine ve stresu. Axel smutný.

JULES To není jídlo.

AXEL (*smutně*) „Oškubu tě“, „žere mě to“, „hm, to je dobré“... Všechno je to vlastně věc gastronomie, když o tom tak přemýšlím.

Láska na první pohled, to je něco podobného, jako když se poprvé napiješ šampaňského, zatočí se ti hlava, zrychlí se ti tep a jsi ochotný udělat naprosto cokoli.

Celibát to je takový... Kuře s fazolkama. Trochu nuda, ale zase aspoň víš, na čem jsi.

A rozchod, to je něco jako kocovina po rumu, cítíš, jak se blíží, ale jakmile na tebe skočí, tak se ti rozskočí hlava.

Pauza. Ve vzduchu je cítit napětí.

Axel nic neříká. Jules pozoruje Antoina, který není zrovna v pohodě.

JULES Něco je špatně? Nemáš rád andouillettes?

AXEL Akorát jsem teď tady Antoinovi říkal, že mi Charlotta právě dala kopačky. Takže můžeš být v klidu, těch tvých andouillettes se to vůbec netýká.

Jules zůstane jako opařený.

ANTOINE Jdu pro další láhev.

Antoine odejde.

JULES Co se stalo?

AXEL Jak jsem říkal, Charlotta mě opouští.

JULES Je to čerstvý?

AXEL To teda je, čerstvá novinka.

JULES Řekla ti proč?

AXEL Myslím, že to je výsledek mého celoživotního díla.

JULES To mi je líto. (*pauza*) Bude to znít asi drsně, ale možná je to tak nakonec i dobře.

AXEL Prosím?

JULES Já do toho teda nevidím, ale možná to nakonec bude pro vás oba takhle lepší.

AXEL Že to takhle bude možná lepší? Jak můžeš vůbec něco tak blbýho vypustit z pusy? Ty netušíš, co to je vztah, rodina, ty ses rozhodnul žít sám, takže mi taky nevykládej, že bude možná lepší, když se rozejdeme, jasný?!

JULES Už zase začínáš? Zase mi tady budeš dávat přednášku o tom, že já se rozhodl žít sám, ale ty bys toho schopný nebyl, protože potřebuješ lásku? Myslíš si snad, že potřebuješ víc lásky než ostatní? Nech toho, Axeli. Všichni jsme stejný. Nejsme stavěný na to, abysme žili sami. Člověk si na

to může zvyknout, nebo si může namlouvat, že je mu v tom dobře, ale není to pravda. Já tomu nevěřím. Na samotu se nikdo připravit nedokáže. Myslíš, že jsem šťastnej, že jsem sám? Ty ani netušíš, jak trpím. S nikým nic nesdílet, dělat všechno jenom kvůli sobě, to se dá vydržet jenom určitou dobu. A víš, co mi na tom přijde úplně nejhorší? Chodit sám do kina nebo sám usínat, to mi neva, naopak mi to vlastně docela vyhovuje. Úplně nejhorší totiž je, když jdeš nakupovat do supermarketu. A víš, že nakupuješ jídlo, který budeš jíst zase sám, to je strašný. To je pocit naprostý prázdnoty. Věř mi, že když se poprvé rozbřečíš s nákupním košíkem před regálem s kompotama, tak to je fakt pořádný šok.

AXEL Skončil jsi?

JULES Nemám žádnou radost z toho, že tě Charlotta opouští, jen se ti tady snažím vysvětlit, že už nějakou dobu nejste ten úplně nejharmoničtější pár a že někdy prostě přijdou chvíle, kdy je lepší něco ukončit, abys nezničil to, co má přijít. Chápu, že se ti to neposlouchá hezky, ale byl bys radši, kdybys se ti přišel vybrečet na rameno, litoval tě a utěšoval? Abych k tobě byl „shovívavý“, jak se dneska říká? Shovívavost... Jsme přátelé, Axeli, ne kámoši z fejsbůku. My si říkáme věci na rovinu. Pro Charlottu to taky nemohlo být jednoduché rozhodnutí. Aby se člověk s někým rozešel, tak na to je potřeba spousta odvahy.

AXEL Můžeš jí poblahopřát, klidně jí zavolej.

Axel mu podává svůj telefon. Tíživé ticho. Vrací se Antoine.

ANTOINE Omlouvám se, volal jsem Sylvii.

JULES Volal jsi jí, abys jí to oznámil?

ANTOINE Přece to nebudu dělat po telefonu, zbláznil ses? To by bylo strašný. Nemůžeš se přece s někým, s kým jsi žil patnáct let, rozejít tak, že mu zavoláš a řekneš mu „Opouštím tě“ a zavěsis. To by člověk musel být hodně velká svině, aby něco takového udělal.

AXEL Myslíš, že Charlotta je hodně velká svině?

ANTOINE To jsem neřekl.

AXEL Ale jo. Právě jsi řekl: „To by člověk musel být hodně velká svině, aby něco takového udělal.“ Přesně tohle Charlotta udělala. Takže se tě ptám ještě jednou: Myslíš si, že moje žena je hodně velká svině?

Ticho. Neklid.

JULES Tak fajn, nechtěli byste si zahrát ping-pong? Ping-pong je fajn. Ping-pong nikdy nezklame.

AXEL *(Antoinovi)* Myslíš, že ona to má jednoduché? Já skoro nejsem doma. Deset let lítám sem a tam, pořád jí říkám „Dneska večer mě nečekej, zítra doma nebudu, tenhle víkend jedu pryč s kamarády.“ Ani nemá čas si se mnou promluvit. Furt jsem v trapu. Pro ostatní jsem cool chlápek, pro syna jsem fajn táta, kámoš, Charlottě nechávám roli autoritářské matky, která mu kontroluje

úkoly a vypíná televizi. Doteď to pořád snášela, sám ani nevím jak, ale snášela. Jestli chcete něco vědět, tak vám klidně řeknu, že se docela divím, že mě nevyrazila dřív. Nebo vlastně nedivím, protože v nás věřila až do konce, upnula se na to, upnula se na nás tři. Charlotta je něco jako *Warrior*, držela naši domácnost nad vodou, i když já náš domov rozmetal na kousky už dávno. Nemysli si, že se o tom se mnou před tím nesnažila desetkrát, možná patnáctkrát mluvit. Ty, Antoine Carnote, bys byl hodně velká svině, kdyby ses se Sylvii rozvedl po telefonu, protože Sylvie je hodná holka, musíš k ní mít úctu a vynasnažit se, abys vaši společnou minulost moc nezničil, ale s Charlottou je to jinak, ta měla plné právo udělat to, co udělala. To, že mi dneska večer zavolala a řekla mi dvě slova, „Opouštím tě,“ tak to byl vlastně jediný způsob, jak to mohla udělat. Ona svině není, v našem vztahu jsem to já. Mám svou ženu rád a proto ji nechám jít. Tak to prostě je.

JULES Zavolej jí. Hned teď jí zavolej. Tohle všechno bys měl říct jí, ne nám. Zavolej jí.

AXEL Myslíš, že si toho kvůli mě vytrpěla ještě málo? Nikomu bych nepřál, aby se mnou musel žít.

JULES Říkám ti, abys jí zavolal!

AXEL Před pěti minutami jsi mi tady vyprávěl něco o tom, že rozchod je vlastně dobrá zpráva, a teď si s ní mám promluvit?

JULES Před pěti minutami jsem tě ještě nikdy neslyšel takhle mluvit. Dostal jsi mě. Máš pravdu, měl bych být zticha, lásce sice nerozumím, ale tohle, cos říkal... Když mě Elisa opustila, tak jsem s ní o tom vůbec nemluvil a od té doby mi to leží v hlavě. Musíš to Charlottě všechno říct. Musí to slyšet. Jestli to neuděláš kvůli sobě, tak to udělej kvůli ní. A věř mi, že jestli jí teď nezavoláš, budeš toho celý život litovat.

Axel váhá. Dívá se střídavě po obou svých přátelích, vstává, odchází, do ruky si bere telefon.

SCÉNA 3

Antoine, Jules, později Axel

JULES Ještě mi za to poděkuje.

ANTOINE Tím si nejsem úplně jistý.

JULES To je strašný, ty jsi neuvěřitelný pesimista.

ANTOINE To s tím nemá nic společného. Je opilej, cloumají s ním emoce a je jedna hodina v noci, myslím, že není dobrý nápad mu to připomínat.

JULES Máš pravdu, nejsi pesimista, jsi racionalista. A to je ještě horší! Zkus přestat všechno tak racionalizovat!

ANTOINE Tři měsíce spím na fakultě se svojí studentkou, koupil jsem si čtyři nové kalhoty, z toho dvoje slim, když jsme naposledy šli na rande, utratil jsem dvě stě euro za šampaňské, zapsal jsem se do kurzu Viet vo dao a dokonce jsem si udělal radost Triumphem T110 z dvašedesátého... Pamatuješ si na tu motorku Steva McQueena z *Velkého útěku*? Tak tu jsem si koupil, je moje! Rozhazuju prachy, nezřízeně chlastám, užívám si, jako by mi zbývalo posledních pět minut života. Nikdy jsem se nechoval tak nezodpovědně jako teď. Chápeš? Tak mi tady přestaň říkat, že jsem racionalista! To si strč někam.

JULES Omlouvám se. Budu si muset zvyknout na nového Antoina McQueena, ještě se moc dobře neznáme, ale bude asi hodně cool. Ještě včera jsem totiž byl na večeri s Antoinem Carnotem, který pracuje jako profesor na univerzitě, je ženatý a vede spořádaný život. Budu asi potřebovat chvíli na to, abych se tomu přizpůsobil. Ale já to zvládnu, neboj. To je stejný jako s tou tvou holkou, co se poblila, chvíli mi bude trvat, než zapomenu na to, co bylo.

ANTOINE Já po tobě nechci, abys zapomněl na minulost, ale aby ses soustředil na přítomnost. Doteď si tu báječnou Cécile Mouretovou pamatujeme, i když to byla ta holka, co se poblila, ono nám to úplně nedocházelo, ale ve skutečnosti to byla nejhezčí holka na celý škole. Pochopili jsme to ve chvíli, kdy jsme ji zahlídli, jak se prochází zavěšená do nejhezčího kluka ze školy. Ten den se pro nás stala tím, čím vlastně vždycky byla: sex bombou. Sexbombou celý školy. „*Staň se tím, kým jsi*,“ nic ti to neříká?

JULES Nějaká reklama na parfém nebo na hadry?

ANTOINE To zrovna ne, je to od Pindara, básníka z pátého století před Kristem, a právě tahle věta se stala takovou syntézou celý nietzschovský filozofie.

JULES Fajn. Můžu se tě na něco zeptat?

ANTOINE Poslouchám.

JULES Co to je to Viet vo dao?

ANTOINE Vietnamské bojové umění. Jeanne to dělá už asi deset let, jednou jsem se zašel podívat na trénink a docela mě to chytlo.

JULES (*nemůže se nasmát*) Skvělý. Takže máš kimono, bosý nohy a u toho řveš japonsky, jo?

ANTOINE Vietnamsky. Teda ale křičet u toho nemusíš.

JULES (*posměšně*) A hodláš to někam dotáhnout, teda myslím jako, jestli to je jenom rekreačně, nebo to máš v plánu pojmout trochu závodně?

ANTOINE Já ti ani nevím, ale myslím, že to zvládám dost obstojně na to, aby tě nakopal do hrudníku, jestli se do mě ještě budeš nevázet.

JULES Ukážeš mi nějakou chvat? Pojď, ukaž mi něco.

Vrací se Axel. Usmívá se.

V ruce drží telefon, vypadá uvolněně, skoro spokojeně.

Jules s Antoinem z něj nespouští oči, nemohou se dočkat, jak hovor dopadl. Axel si tu chvíli užívá, dolíje si, podívá se na ně, usměje.

Jules se neudrží.

JULES Tak co? Povedlo se?

Axel přikývne.

JULES No a? Jak to šlo?

AXEL Skvěle.

JULES Skvěle?

AXEL Skvěle.

JULES Já to věděl. *(Antoinovi)* Tak vidíš!

Jules vstává a jde Axela obejmout, udělalo mu to upřímnou radost.

JULES Já z tebe mám takovou radost, za vás oba, i za Oskara. Tak vidíš, že se nesmíš nikdy vzdávat! Co ti řekla?

AXEL Řekla mi, že mi sbalila všechny věci a že si je od pondělka můžu začít stěhovat.

JULES To nechápu. Proč by sis stěhoval věci, když s tebou zůstává?

AXEL Ale ona ode mě odchází.

JULES Ona od tebe odchází?

AXEL No jo. Je to definitivní. Náš vztah je mrtvej.

JULES A tobě to udělalo radost?

AXEL Jasně že ne.

JULES No, já nevím, ale usmíváš se.

AXEL Povídali jsme si, já jí řekl, co jsem měl na srdci, omluvil jsem se jí a to mi udělalo strašně dobře. Jí se taky ulevilo. Cítím se teď o hodně líp. A taky mi řekla, že odchází žít s nějakým profesorem z fakulty, se kterým to táhne už čtyři měsíce. On se taky se svou ženou rozchází.

Jules je v šoku. Dívá se na Antoina. Má dojem, že se mu to všechno musí jenom zdát.

JULES *(Antoinovi)* Jak jsi mu to mohl udělat?! Ty seš teda fakt hodně velká svině!

Jules se na Antoina vrhne. Antoine se mu ubrání chvatem z Viet vo dao a složí ho na zem. Nasadí mu kravatu a znehybní ho na zemi.

ANTOINE Co to do tebe vjelo? Máš nějaký problém?

JULES Jeanne je jenom přezdívka, že jo? Pěkný ptáček, tenhle *Steve McQueen*! Spíš s Charlottou?

ANTOINE Za koho mě máš? Myslíš si, že bych mohl píchat manželku svého kámoše? Nezapomeň, že jsem mu byl za svědka na svatbě!

JULES V pohodě! Ale už s tím znova nezačíněj! Chceš tričko s nápisem svědek? Nebo ti mám kolem krku pověsit medaili?!!!

AXEL Uklidni se, Julesi. Ten Charlottin chlápek se jmenuje Jean-Marc a je to historik. Takže klid, zvedej se.

Axel pomáhá Julesovi na nohy.

AXEL Ne, ale ty sis vážně chvíli myslel, že ode mě Charlotta odchází kvůli Antoinovi? To přece nedává smysl.

ANTOINE Proč ne? Charlotta je rafinovaná žena, která má výtečný vkus.

JULES Dovol, abych ti připomněl, že před pěti minutama jsi o ní mluvil jako hodně velký svini.

ANTOINE Já jsem neříkal, že je svině!!

AXEL Stop!!! Uklidníme se! Sednout.

Jules s Antoinem se posadí. Axel se tváří slavnostně.

AXEL Fajn, takže první otázka, hodně důležitá: Antoine, odkdy děláš to judo???

ANTOINE *(velmi hrdě)* To je Viet vo dao.

AXEL Viet vo dao.

JULES Taky jezdí na motorce, pokud teda zrovna s někým nespí. Stal se nám z něj super hrdina!

AXEL To bylo neuvěřitelný, jak tě složil k zemi. Rozmáznul tě jako hovno. Úchvatný.

ANTOINE Neublížil jsem ti?

JULES „Neublížil jsem ti?“ To je ohleduplnost hodná zamilovanýho motorkáře.

Jules si mne ruku, dost ho to bolí.

ANTOINE Vždyť jsi chtěl vidět nějaký chvaty. Tak tohle byla sebeobranná technika *(s vietnamským přízvukem)* Gat Mot.

JULES Jo tak, ty ses navíc ještě naučil čínsky, takže z tebe je čínskej super hrdina.

ANTOINE To je vietnamsky.

JULES Tak sorry, no.

AXEL Druhá otázka. Julesi, ty sis doopravdy myslel, že Antoine spí se Charlottou?

JULES Chvíli jo. I když by to byla sakra velká shoda náhod. Nebo je to tak, že lidi na fakultě spí s manželkami kolegů?! Je to nějaká móda? Jestli to takhle půjde dál, tak si k vám půjdu udělat doktorát!

AXEL Takže uznáváš, že si dokážeš představit, že někdo spí s manželkou svého nejlepšího přítele?

JULES Kam tím míříš?

AXEL Dokázal by ses s Charlottou vyspat?

JULES Cože?

AXEL Měl jsi někdy chuť se s Charlottou vyspat?

JULES Co zas máš?

AXEL Upřímně mi odpověz.

JULES To je těžký.

AXEL Takže to nepopíráš.

JULES Na takovéhle otázky nebudu odpovídat.

AXEL *(pokračuje ve škádlení)* Aha, takže to znamená ano.

ANTOINE *(posměšně)* Upřímně, řekni mi, Julesi, to se nestydíš? I kdyby mezi vámi nic neproběhlo, tak už samotný fakt, že tě to napadlo, je zavrženíhodný.

JULES Drž hubu, Bruce Lee.

AXEL Ale on má pravdu. Já, například, Charlottu podvedl hodněkrát...

JULES Sto pětkrát!

AXEL ... Ale nikdy s holkou svého kamaráda. Člověk si musí udržet nějaký hranice. Má to svoje pravidla, jako ve válce. Parašutistu ve vzduchu taky nezastřelíš, prostě si počkáš, až dopadne na zem, a pak ho teprve můžeš oddělat. Jasně, stejně bude mrtvej, ale aspoň to nevypadá tak blbě, že jo?

ANTOINE Pozor, drobná korekce, na parašutistu můžeš střílet, pokud na tebe útočí, ale ne, když vyskočil ve stavu nouze, třeba když mu vybuchlo letadlo.

AXEL Aha, tak to jo, to jsem nevěděl.

Axel s Antoinem se dobře baví.

ANTOINE Nedělej ksichty.

AXEL Usmívej se trochu. Tobě nikdo před dvěma hodinama kopačky nedal.

JULES Výhody svobodných mládenců. Žádný parohy, žádný kopačky. V každém případě na to, že jednoho z vás právě opustila žena, a druhý odchází od svojí, jste fakt ve formě. Obdivuju vás.

AXEL Mám se ti tady rozbrečet? A začít se litovat? Nebo že bych třeba zkusil tlouct hlavou o zed? Mám to v plánu, jestli tě to uklidní. Ale ne tady, ne teď hned. Rád bych si aspoň ještě tenhle víkend užil.

ANTOINE Já to mám stejně, snažím se nemyslet na to, co mě čeká. Tenhle báječně infantilní víkend mi dělá strašně dobře. Je to taková jakoby závorka, takový zpomalení před tím, než bude člověk muset čelit skutečnému životu.

Pauza. Všichni tři se usadí na skládacích lehátkách.

ANTOINE Krevety!!

AXEL Jaký krevety?

ANTOINE Jídlo, který dobře chutná, ale smrdí.

AXEL Jo, krevety nejsou marný.

ANTOINE Takže krevety mi prošly, Julesi, nebo ne?

JULES No, tak úplně s tím nesouhlasím, protože krevety ve skutečnosti nesmrdí, smrdí ti od nich prsty. Kreveta jako taková je cítit mořem.

AXEL Zatímco z andouillettes cítíš hovna.

Všichni se dobře baví.

ANTOINE Víte, co vám řeknu? Právě jsem zažil něco famózního.

AXEL To jsou ty andouillettes, ty člověka uspokojí.

JULES Takže nelituješ, že ses vrátil?

ANTOINE Jak to myslíš?

JULES No, my jsme si totiž říkali, hlavně tady Alex, jestli náhodou nezůstaneš na víkend s Jeanne.

ANTOINE To jako fakt? Vy jste si mysleli, že bych vás tady nechal trčet?

AXEL No, říkali jsme si, že asi tak nějak tušíme, co by sis vybral, kdyby ses rozhodoval mezi víkendem s andouillettes a víkendem plným sexu. Mě osobně by nijak neurazilo, kdyby ses nevrátil.

JULES To já bych teda docela uraženej byl. Teda ne, uraženej ne. Zklamanej.

Pauza.

JULES Na něco se vás zeptám. A vy mi na to upřímně odpovíte.

AXEL Začínám se bát.

ANTOINE Tak pojď.

JULES Líbím se vám?

ANTOINE Tak po sexuální stránce jsi mi vždycky motal hlavu, ale zatím jsem si nikdy netroufnul udělat ten rozhodující krok.

JULES Já to myslím vážně. Líbím se vám?

AXEL Jo, myslím, že ujdeš.

ANTOINE Ano...

JULES Dík, udělalas mi radost.

ANTOINE Se mnou je to těžký, znáš mě.

AXEL To je všechno subjektivní.

JULES Je a není. Objektivně jsou někteří lidé hezčí než jiní.

ANTOINE Ale je těžké to hodnotit. Objektivně se dá například říct, že Axel je větší než ty, ale jestli je taky hezčí?

JULES Ale jo, jasně, že to jde.

ANTOINE Já ti nevím. Co myslíš, Axeli? Jsi hezčí než Jules?

AXEL To já nedokážu posoudit.

JULES Proč ne? V tomhle případě by to nebylo nijak arogantní, ale upřímné. Nemusíš si dělat starosti, že by mě to třeba urazilo. Ano, jsi hezčí než já, to je jasná věc. Ale zase si myslím, například, že jsem věrnější než ty.

ANTOINE Tak to jo, souhlas.

JULES No ne, já nemyslím jako věrný ve smyslu sexuálních vztahů. V tohle ohledu je jednoznačně každý pornoherec věrnější než Alex, ale věrný ve smyslu, že je mi doopravdy možný důvěřovat, že víc držím slovo, když něco slíbím. Na mě je spoleh.

AXEL A na mě ne?

JULES Ale jo. Ale na mě větší, bych řekl.

AXEL Fakt?

JULES Co si o tom myslíš ty, Antoine?

ANTOINE To je složité. Když řeknu, že ano, tak se urazí Alex, když řeknu ne, tak zase ty.

JULES Vidíš a to je přesně ono! A proto se vám celou dobu snažím vysvětlit, že se subjektivním hodnocením je to složité. Dělá to ve všem jenom bordel. Člověk by měl věci hodnotit objektivně, všem by to prospělo a nedělalo by to žádný problémy.

AXEL Ale zase by to bylo dost smutný.

JULES Aspoň by ale bylo jasno. Já bych si nejvíc ze všeho přál, aby se dalo všechno spočítat. To je taky důvod, proč mám rád sport: když tenhle týpek běží rychleji než ten vedle, vyhraje. Tenisti mají žebříčky, podle kterých jim určíš místo, kam který z nich patří. Světové číslo tři sta ví, že nepatří mezi pět nejlepších, takže se podle toho může zařídit a ví, co to znamená, může si dělat naděje nebo s tím seknout, v každém případě ví, na čem je. A může se zlepšovat. Ale já nevím, na jaký místo patřím. Řekne mi někdo, že jsem víc divnej nebo míň divnej? Míň sympatickej nebo míň trpělivej? Já prostě nevím, jak na tom ve skutečnosti jsem.

ANTOINE A to znamená co, že nevíš, jak na tom ve skutečnosti jsi? Není možný se hodnotit podle pořadí. Axel má pravdu, tohle je smutný.

JULES Nevím, jak na tom jsem jako chlap, jako přítel, jako syn. Chtěl bych vědět, jestli jsem dobřej člověk nebo ne. Pořád mám nějaký pochybnosti a když o něčem pochybuju, tak se nedokážu nikam posunout. Myslím, že je možné mít trochu pragmatičtější přístup k tomu, kým člověk doopravdy je. Přesně jak jsi to před chvílí říkal: „*Staň se tím, kým jsi.*“ To je hezký, ne? Tys to znal?

AXEL Jasně. To jsou *Star Wars*.

JULES Ne, to je Kant.

ANTOINE Nietzsche.

JULES Jo, to je jedno. Zůstaňte, kde jste.

Jules odejde.

ANTOINE Co jde dělat?

AXEL Nevím, ale nelíbí se mi to. A určitě to není ve dvojce, teda vlastně v pětce?

ANTOINE Určitě není.

AXEL *(napodobuje hlas Dartha Vadera)* „Luku, staň se tím, kým jsi.“ To zní dost jako *Star Wars*, ne? *Jules se vrací, v ruce drží křidu. Sklopí půlku ping-pongového stolu. Použije ho jako tabuli, na kterou křidou vyznačí tři sloupce.*

JULES A hele, co budeme dělat.

AXEL Ale ne. Nezačínej s tím zase! Antoine přece řekl, že si tě za svědka vezme a tys nechtl!! Tak ten stůl zase pěkně sklop zpátky.

JULES Bude to zábava.

AXEL Ne, nebude to zábava.

ANTOINE Tak ho nech, ať nám to vysvětlí, když už s tím začal.

AXEL To je ale moc špatný nápad!

Jules píše na zvednutou část ping-pongového stolu.

JULES Tři sloupce: Axel, Antoine, Jules. Tady na stranu můžeme napsat, co budeme chtít, milý, hezký, věrný, divný... Druzí dva obodují toho třetího, známujeme od nuly do pěti. Tak například Axelovi tady do řádku hezký dám pětku, ty mu dáš kolik, Antoine?

ANTOINE Trojku.

JULES Za mě pět, za Antoina tři, takže Axelova krása je na čtyřce. Objektivě to znamená, že je Axel dost hezký, protože čtyři z pěti není vůbec málo.

ANTOINE Co je na tom objektivního?

JULES Je to průměr těch našich dvou hodnocení.

ANTOINE Je to průměr těch našich dvou subjektivních hodnocení. Takže v tom nic objektivního není a je to tak dobře.

AXEL Tak honem, složte ten stůl zpátky.

Jules trochu tápe. Axel mu pomáhá se stolem.

AXEL Pamatuješ, jak mi ráno přišlo nelogický, že jsem vás pozval na večeři a ty ses mě zeptal, co s tím má co společnýho logika? Měl jsi pravdu. Byla to blbost. Mezi náma třema nic logickýho není.

ANTOINE Stejně jako mezi náma není nic objektivního.

AXEL Naštěstí. A to, že jsme tady ještě pořád všichni tři spolu, znamená, že jeden s druhým počítáme.

ANTOINE „Jeden s druhým počítáme.“ To jsou hezký počty. Nepřijde vám?

Pauza. Všichni tři sedí.

Žvuk přichozí zprávy. Antoine se podívá na mobil. Usměje se.

ANTOINE Koukněte se.

JULES Ne, to je v pohodě.

AXEL To je fakt, není to příjemný, nemusíme zase vědět úplně všechno.

ANTOINE Jeanne mi poslala svoji fotku. Nezajímá vás, komu se podobá?

Jules si vezme telefon do ruky, ovšem než se na něj podívá, zaraží se.

JULES Počkej a je ta fotka... Slušná? ... Trochu se bojím, pane profesore.

Antoine se usměje, telefonu se chopí Axel.

AXEL No ale jo, není marná. Dobrá volba.

ANTOINE Díky.

AXEL Teda, subjektivně.

ANTOINE To doufám. (*Julesovi*) Tobě se taky líbí?

JULES Jo... Na to, kolik jí je, to ujde. Ale mně se víc líbí ta servírka, i když se jí vlnily tváře.

AXEL Víš, na co se mě ta servírka včera ptala? Jak se jmenuješ a jestli někoho máš.

JULES No jistě.

AXEL Ty mi nevěříš? Tak jí zavolej. Taky říkala, že tam už tři týdny nebyl a že si o tebe začínala dělat starosti.

Antoine se podívá na Julesa. Pochopil, že tady někdo lhal.

JULES Proč jsi mi to neřekl?

AXEL Chtěl jsem ti to říct, ale až na konci víkendu.

JULES Proč ne dřív?

AXEL Protože jsem se s ní chtěl nejdřív vyspat.

JULES Abych byl zase číslo dvě, stejně jako svědek na svatbě, zas a znova.

AXEL Ty to nechápeš. Ty nejsi ten druhý, ty jsi ten Vyvolený. (*opět napodobuje Dartha Vadera*)

„*Julesi, staň se tím, kým jsi.*“ Pro mě by to byla otázka jedné noci, ale ty, ty by sis mohl dovolit úplně cokoli. Takovýhle nedorozumění by tě pak mohlo celý život mrzet...

ANTOINE Myslel jsem, že to s tou servírkou byly jenom kecy.

AXEL Na co čekáš, zavolej jí.

JULES To je blbost, je jedna hodina ráno.

ANTOINE Přestaň si hrát na rozumného.

Jules si vezme od Alexe telefon a popojde dopravu dopředu na forbínu.

AXEL Ping-pong?

ANTOINE A co ty andouillettes?

Axel se zašklebí. Antoine přikývne. Současně si odpovědí.

AXEL Ping-pong.

ANTOINE Ping-pong.

Antoine s Axelem připraví ping-pongový stůl.

ANTOINE Všichni si vlastně pořád jenom lžou.

AXEL Já nelžu, přísahám, že mi to řekla.

ANTOINE To jo, ale ten tvůj výstup o tom, s kým jsi včera spal, že to byly kecy? Jestli jste spolu mluvili o Julesovi, tak jsi s ní snad nebyl.

AXEL Právě že byl, jsem divnej, ale je to to silnější než já. Máš pravdu, jsem zvíře.

ANTOINE Divná je tady ona.

AXEL Není. Vyspí se s hezkým klukem a pak se zamiluje do toho hodnýho. Ona naopak všechno přesně pochopila.

ANTOINE Ty ale dokážeš být tak arogantně namyšlenej, když chceš.

AXEL Tak to teda ne. Jules má pravdu, spoleh na mě není, ale hezčí rozhodně jsem.

ANTOINE A tobě se ta Jeanne opravdu líbí?

AXEL Líbí. Takovej vrabčáček.

Odmělčí se a poslouchají Julese, jak telefonuje.

JULES *(do telefonu)* Haló... Ne, tady není Axel, ale Jules. Dobrý večer, teda vlastně dobrou noc, dobrý den... Jak se máte? Omlouvám se, volám strašně pozdě. Chtěl jsem se vás zeptat, bylo by možné zrušit tu včerejší platbu kartou? Mohla byste to zařídit? ... Super. Skvělé, zítra. Zastavím se za vámi, za tebou. Jen tak, a přitom nějak vyřešíme ten účet.

Antoine s Axelem začnou hrát ping-pong

TMA